

FATALNY STRZAŁ ŻONY ROTMISTRZA.

Kara za nieumyślne zabójstwo policjanta.

WILNO, 20.5. — Wczoraj Sąd Okręgowy w Wilnie rozpoznał sprawę rotmistrza Albin Nowickiej, oskarżonej o nieumyślne zabójstwo posterunkowego IV komisariatu, śp. Józefa Karpowicza.

Było to tragiczne w skutkach nieporozumienie. Państwo Nowicy mieszkają na Piłomencie, w dzielnicy niebyłoby spokojnej. Zajmują domek parterowy, do pewnego stopnia odosobniony, dość niski i nie posiadający okien. W dniu 21 stycznia r. do składu, położonego w odległości przeszło 30 mtr od domu, dobrali się złodzieje. Po pływaniu paru dni wiozła złośliwie powtórzyła się. O wypadkach powiadomiono policję.

W nocy na 25 stycznia br. rotmistrz Nowicki był nieobecny w domu. Wyruszył na ćwiczenia. Pani Nowicka zdenerwowała na poprzednim wizytach złośliwie postanowiła czuć do rana. Dotrzymała jej towa rzystwa sasiadka, zamieszkała w oficynie na podwórzu. Sasiadka bała się zło dziei i wolała spędzić noc w mieszkaniu rotmistrzowej.

Noc upływała bez przeszkód. Rotmistrzowa była jednak niespokojna. Przerazala ją myśl, że złodzieje mogą napaść na mieszkanie i wymuszać od jej dwójki dzie ci „zeznania” o pieniądzach, rzeczach urky tych itp. Niepokój potęgowały wspomnie nia z czasów wojny o strasznym wymorde waniu przez bandytów rodziców męża.

Nadużycia w żydowskim banku

WILNO, 20.5. — W żydowskim banku ludowym w Dokszycach, pow. dziśnień skiego, wykryto nadużycia sięgające 10.000 złotych.

Nadużycia popełnił kasjer tego banku Kazimierz Owsiej.

Sprawą zajęła się prokuratura.

Przed godziną 4 rotmistrz wa Nowi ka dostrzegła nagle dwie sylwetki na po dwórzu koło składu. Noc była ciemna, przy tym mgła poranna skracala pole wi dzenia. Sylwetki poruszały się zagaćkowu. Rotmistrzowa obudziła ordynansa. Sasiad ka trzęsła się jak w febrze. Myśli o bandy tach stwarzała nastroj grozy. Rotmistrzo wa ujęła krótki karabin francuski, otwe rzyła drzwi na ganek i wyszła, jak mó wi, na oślep, w kierunku składu. Rozległ się krzyk:

— Panie rotmistrzu, nie strzelać, poli cja!

Sasiadka zaczęła uspakajać rotmistrza, lecz ta z początku nie wierzyła:

— Nie, to bandyci.

Po wyjaśnieniu nieporozumienia, stw'er dzono, że kula ciężko zraniła w głowę po sterunkowego Józefa Karpowicza, który ze swoim kolegą patrolował dzielnicę i wszedł na podwórze sprawdzić zamki w skła dzie.

Przed sądem p. Nowicka przyznała się do nieumyślnego zabicia człowieka. Roz pra wykazała, że zaszło tragiczne nie porozumienie.

Sąd skazał p. Nowicką na 6 miesięcy aresztu i wykonanie kary zawiesił na 3 la ta.

Niepewnie Stan pogody w Łodzi.

ŁÓDŹ, 20.5. — Dziś o godz. 9-ej ra no temperatura w śródmieściu wynosiła 19 stopni powyżej zera. W ciągu nocy ubi glej najniższa ciepłota wynosiła plus 15 stopni. Ciśnienie barometryczne spadło do 746 milimetrów. Pogoda będzie nadal cie pła ze skłonnością do burz.

Słabe wiatry południowo-wschodnie.

KINO TEATR
METRO
PRZEJAZD 2

Poc. o 4-ej.

Dziś premiera!

BETTE DAVIS

Małżeństwo z pozoru

w najnowszych filmie p. t.

Tło miłosne rekinów i jej tragedii.

STAN MORDERCY DOBRY.

ŁÓDŹ, 20.5. — Straszliwe zabójstwo, dokonane wczoraj przez służącego 21-let niego Tomasza Paszkiewicza na osobie je go pracodawcy 42-letniego Ignacego Plocka w Rekinie pod Łodzią przy ul. Kolonia Długa 26 jest przedmiotem dalszego śle dztwa ze strony władz policyjnych. Zabój ca, który usiłował pozabawić się życia, za dając sobie ranę pierśi tym samym bagnie tem, którym zabił Plocka, przewieziony zo stał do Komendy Policji, gdzie przesłucha no go a następnie karetą Pogotowia Miejskiego przewieziono do szpitala św. Józefa. Przy łóżku mordercy us' wiono poste runek policyjny. Stan zdrowia Paszkiewi cza jest dobry. Rana okazała się powie z chowną, tak że wystarczyło parę szwów i kłamek założonych przez lekarza.

W śledztwie ustalono tło miłosne. Pa szkiewicz ubiegał się o względy żony swe go pracodawcy i na tym tle dochodziło do częstych konfliktów pomiędzy Plockiem a Paszkiewiczem. W każdym razie w krwa wym wypadku stroną atakującą był Pasz kiewicz, napadłszy na Plocka z bronią w rę ku.

Śledztwo policyjne jest na ukończeniu i przekazane zostanie w czasie najbliż szym sądziemu śledczemu.

To moja ostatnia kula...

Rozpaczliwy czyn oficera rezerwy.

TORUŃ, 20.5. — Z Płońska do Toru nia przybył taksówką obywatel tamtejszy, Jerzy Szczawiński, oficer rezerwy, w celu odbycia ćwiczeń.

Po południu Szczawiński spędził w więk szym gronie kilka godzin w kawiarni „Po morzance”, skąd udano się całą grupą do restauracji hotelu „Polonia”, znajdującego się przy Placu Teatralnym.

Po wesołej libacji, około północy Szcza wiński zaproponował towarzyszący, aby udali się wraz z nim do restauracji hotelu „Pod Orłem” przy ul. Mostowej.

Gdy całe grono zaczęło opuszczać „Po

lonię”, Szczawiński, który wychodził osta tni, wyjął nagle z kieszeni rewolwer i z okrzykiem: „To moja ostatnia kula!” wlo żył sobie kulę w usta i wystrzelił. Kula ugrzęzła w czaszce. Desperat zmarł w cię gu kilku minut.

Wezwana policja znalazła przy denacie z górą 1.300 złotych w gotówce i stwier dziła w toku dochodzeń, iż Szczawiński w czasie pobytu w Toruniu bawił się wesoło, szafując hojnie pieniędzmi. Szoferowi tak sówki, który go przywiozł z Płońska do Torunia, kupił nawet nowy garnitur.

Strajk dwu tysięcy robotników w firmie Union-Textile.

CZĘSTOCHOWA, 20.5. — Wybuchł strajk w fabryce Mottów (Union-Textile), zatrudniającej około 2.000 robotników. Pierw szego dnia stanęły dwa oddziały, wczoraj zaś strajk objął całą fabrykę. Strajk ma po dłoże ekonomiczne. Poza tym robotnicy do magają się prawa wybierania delegatów fabrycznych, podobnie, jak to się prakty kuje w innych zakładach przemysłowych, uważając, że wówczas niejedną zatarg da

by się załatwić polubownie, bez uciekania się do strajków i awantur.

Przed południem odbyło się na terenie fabryki zebranie robotników. — Na połu dniu wyznaczona została konferencja w Inspektoracie Pracy.

Spokojne demonstracje bezrobotnych

Strajk robotników rolnych w Lepnicy.

TARNÓW, 20.5. — Od kilku dni powtarza ją się codziennie przed magistratem i staro stwem demonstracje bezrobotnych, którzy do magają się natychmiastowego zatrudnienia. W mieście i powiecie tarnowskim jest obecnie je szcze 3.000 zarejestrowanych bezrobotnych.

DEBICA, 20.5. — W maju br. Ra czynińskiego w Lepnicy wybuchł strajk robotni ków rolnych, sprawozdanych z powiatu lubac kiego.

Strajkujący żądają podwyżki płac, poprawy pożywienia i lepszych kwater. Strajk ma cha rakter okupacyjny.

Desperacki czyn robotnicy. Kronika Pogotowia Ratunkowego

ŁÓDŹ, dnia 20 maja. — Dziś rano w miesz kaniu swym przy ulicy Skorupki 12 pozabawił się życia przez powieszenie 41-letnia Apolonia Kaniewska robotnica. Sasiadzi którzy weszli do mieszkania odcielił samobójczyźnie ze sznura.

Wszelka pomoc lekarska była spóźniona. Po wiadomości o wypadku Wydział Śledczy, który wdrożył dochodzenie i ustalił, że przyczyną za machu był przewlekły rozstrój nerwowy Ka niewskiej.

Zwłoki pozostawiono na miejscu do czasu przybycia komisji sądowej.

Pierwsza zmiana robotników fabryki Haeblera przystąpiła dziś do pracy.

ŁÓDŹ, 20.5. — Wczoraj po południu na kon ferencję majstrów fabrycznych z bar. Haeblerem, zlikwidowany został zatarg, który powstał na tle zwolnienia z pracy pierwszej części majstrów oraz tendencji obniżenia płac.

W wyniku pertraktacji bar. Haebler zgodził się przyjąć do pracy zwolnionych majstrów w okresie

najbliższych sześciu miesięcy, utrzymać w mocy do tychczasową kategorię ubezpieczenia majstrów, tzn. jako pracowników umysłowych oraz przyrzeki, że pobjór nie będzie obniżal.

W związku z tym już wczoraj rozpoczęto czę łowo produkcję w fabryce Haeblera.

Dziś przystąpiła do pracy cała pierwsza zmiana robotników.

Jak należy przypuszczać, podział na zmiany ty godniowe nie ma cech trwałych. Już w niedługim czasie wobec nasilenia produkcji, zatrudnieni będą wszyscy robotnicy jednocześnie.

Tak więc stosunki u Haeblera ulegną niedługo zupełnej normalizacji.

ŻYCIE PABIANIC.

O POLEWANIE ULIC I CHODNIKÓW. Mieszkańcy miasta skarżą się, że główna u lica Zamkowa oraz Łaska polewane są zbyt mało i tumany kurzu przy silnym wietrze za nępują oczy przechodniów.

Poza tym zupełnie nie polewa się chodników, które to czynność winni wykonywać właściele nieruchomości na skutek polecenia władz miej skich. Ponieważ takiego polecenia nie było prze to chodników przy ul. Zamkowej i Łaskiej się nie polewa i choć czasami przejeżdża ulicę polewaczka miejska pomaga to tylko częściowo, bowiem na chodnikach tumany kurzu wzno szą się nadal. Sprawa ta winna być jak naj rychlej uregulowana. Rozpoczęła się upalnie la to i ulice główne miasta oraz leżące przy nich chodniki winny być obficie zlewane wodą ze względu na szkodliwy dla zdrowia kurz.

TRWAŁY POMNIK KS. RYLSKIEGO.

Komitet ufundowania tablicy pamiątkowej ku czci prefekta średnich szkół pabianickich o raz dyrektora Gimnazjum Męskiego śp. ks. Stefana Ryłskiego wystąpił z projektem nazwa nia obecnej ulicy Kościelnej ulicą ks. Stefana Ryłskiego.

Projekt ten zasługuję na pełne uznanie, ze względu na zasługi, jakie zmarły kapłan oddał miastu oraz młodemu pokoleniu w latach 1913 — 1920, uzyskując z tego tytułu przydomek „Przyjacielu Młodzieży”.

Poza tym należy podkreślić fakt, że śp. ks. Stefan Ryłski zamieszkiwał przy obecnej ulicy Kościelnej, gdzie mieściło się Pabianickie Pro gimnazjum Męskie.

ODZNACZENIE.

Stali mieszkańcy Pabianic p. Władysław To maszewski, właściciel piwiarni przy ulicy Zam kowej na Nowym Mieście odznaczony został Medalem Niepodległości za udział w walkach o Niepodległość Polski.

KTO MA SIĘ STAWIĆ NA KOMISJE POBOROWĄ.

Dnia 20 maja r.b. w lokalu Towarzystwa Gimnastycznego Sokół w Pabianicach przy uli cy Zeromskiego przed komisją poborową sta wić się mają mężczyźni z Pabianic urodzeni w roku 1918, których nazwiska rozpoczynają się od liter: D, E, P, S, Sz.

PABIANICKI PORADNIK KINOWY.

Kino Oświatowe przy ulicy Gdańskiej — piękny film moraki p.t. „Bohaterowie morza”.

DELEGACJA ZW. „PRACA” U WICEPREZYDENTA PAŹKA.

Dziś udaje się do wiceprezydenta Paźka delegacja Związku „Praca”, która interwe niować będzie w sprawie przyspieszenia wprowadzenia w życie przepisów służbo wych dla pracowników gazowni miejskiej. Przepisy te zostały już zatwierdzone przez władze wojewódzkie i obecnie nie ma — zda niem związków — większych trudności w ich zastosowaniu.

OBUSTRONNA KONFERENCJA.

W Okręgowym Inspektoracie Pracy od będzie się dziś obustronna konferencja w sprawie zawarcia układu zbiorowego dla kel nerów i kuchmistrzów. Na konferencji prze dyskutowany będzie projekt zgłoszony przez związki zawodowe.

POTRZEBNA młoda kelnerka do baru. Tram wajowa 3

Inauguracja pierwszej sesji Rady Naczelnej OZN.

WARSZAWA, 20.5. — Wczorajsze obrady Ra dy Naczelnej O.Z.N. w Warszawie stały pod zna kiem enuncjacji szefa Obozu, gen. Skwarczyńskiego, oraz przemówienia Marszałka Śmigłego - Rydzia. Na obrady przybył premier gen. Składowski.

W tym inauguracyjnym przemówieniu generał Skwarczyński podkreślił trudności, na jakie napo tyka Oboz w realizowaniu hasła zjednoczenia Pol ski dla wspólnej pracy i „podciągnięcia Polski wzwyż”, w myśl hasła Marszałka Śmigłego - Rydzia.

Za wszystkie zasadnicze zarządzenia organizacyj ne i personalne, jak i zasadniczy kierunek prac i taktyki Obozu gen. Skwarczyński przyjmuje pełną osobistą odpowiedzialność. Wszelkie zarzuty na temat zmiany kierunku ideowego Obozu, rzekomego odstępstwa od deklaracji lutowej itp. są bezpod stawne. Wszelkie odpryski personalne z Obozu wy nikają ze zwężenia wewnętrznej dyscypliny or ganizacyjnej.

Dążność więc do zjednoczenia narodowego jest przejawem powszechnym na całym świecie wśród wszystkich niemal narodów i państw. Jest to zasad nicze przewartościowe podstaw ich życia spo łecznego, kulturalnego i gospodarczego.

Nie więc dziwnie, że sprawy te napotykały wszędzie, a także u nas, na duże trudności i spry dawnych przywycechał do poprzednich form życia

organizacyjnego, społecznego i politycznego.

Powołani do pracy zjednoczenia Narodu, jeste śmy w tym szczęśliwym położeniu, że nie potra lujemy rozpoczynać tej pracy od początku, gdyż prace zjednoczenia w tym szerokim pojęciu prze wartościowania życia narodu, prowadził przez cały czas swych rządów w Polsce Marszałek Józef Piłsudski.

Zdobycze Jego życia i prace są naszym dziedzic twem i podstawą naszej działalności.

W pracach swoich Oboz opiera się o wysoki au torytet naczelnego wodza, Marszałka Śmigłego - Rydzia.

Po przemówieniu szefa O.Z.N., gen. Skwarczyń skiego, dokonano wyborów komisji - matki, a po krótkiej przerwie sen. Dąbkowski przedstawił pro pnowane przez komisję - matkę prezydium Rady Naczelnej w składzie następującym:

Sen. gen. Galica Andrzej, gen. Górecki Roman, dyr. Katedra-h Tadeusz, sen. Kudaśka Stefania, Lechnicki Zdzisław, pos. Miedziński Bogusław, Skulski Leopold, prez. m. St. Warszawy Sierżyski Stefan, Stolarski Błażej, ks. rekt. Uniwersytetu Ste fana Batoryego w Wilnie, Wójcicki Aleksander i pos. Wojciechowski Bronisław.

Przewodniczący przez komisję - matkę skład pre zydium Rady Naczelnej O.Z.N. został przez zebra

nych przyjęty bez sprzeciwu. Wybrany przez Radę Naczelny skład prezydium musi być zatwierdzony przez szefa Obozu.

Po przerwie obiadowej Rada Naczelna O.Z.N. wznowiła swoje obrady, na początku których ukon stytuowały się cztery komisje zagadnień: inwe stycyjna, oświatowa, narodowościowa i rolna. Na czele poszczególnych komisji stanęli: komisji inwe stycyjnej — gen. Górecki Roman, komisji oświa towej — prof. dr Bystron, komisji narodowościowej — dyr. Tadeusz Katedbach i komisji rolnej — sen. gen. Andrzej Galica.

Po ukonstytuowaniu się komisji, prezydium Ra dy Naczelnej z szefem Obozu, gen. St. Skwarczyń skim, na czele udało się na Zamek celem wpisania się do księgi audiencyjnej.

O godz. 12 w salach oficerskiego Yacht-Klubu odbyła się herbatka towarzyska dla członków Rady Naczelnej, którą zaszczepił swoją obecnością Na czelnicy Wódz Marszałek Edward Śmigły - Rydz. — W herbatce wziął również udział premier gen. Fe rjon Slawoj - Skłodowski.

Marszałek Śmigły - Rydz wygłosił przemówie nie, w którym podkreślił konieczność współpracy narodu niezgodny i pienistwa. Tylko w ten sposób naród będzie cny i przygotowany do wojny. Trzeba razgnować ze swych drobnych przyzwyczajęń i nastroju na rzecz dobra ogółu. W końcu Mar szalek życzył Obozowi optymizmu w wypełnianiu swych zadań.

Następnie szef biura studiów i planowania, wiceminister P. Piasecki, wygłosił referat o gospodar ce planowej.

Dziś, w piątek, 20 bm. obradować będą komisje zagadnieńowa,

POLACY POD POŁUDNIOWYM KOŁEM POLARNYM. Baza wielorybnicza na podbiegunowym cyplu Ziemi Ognistej.

Buenos Aires, w maju. Jest wielka dziedzina pracy na morzu, o której się mało w Polsce wie, a jeszcze mniej pisze — mamy na myśli połowy ssaków morskich, t. j. fok i wielorybów. O znaczeniu tej galezi gospodarki morskiej może świadczyć fakt, że jednym z najważniejszych zajęć ludności królestwa Norwegii są właśnie połowy i wytapianie tłuszczu z ssaków morskich; oprócz zatrudnienia poważnej ilości ludzi w tym dziale, dziedzina ta jest poważną pozycją w dochodach państwowości tego morskiego państwa. Dla Polski może to być tym ciekawsze, że przecież przy połowach i przeróbce ssaków morskich znajduje zatrudnienie stosunkowo duża ilość Polaków. Jako Polacy, którzy już od dłuższego czasu pracują przy połowach wielorybów na wodach Południowego Atlantyku, korzystamy ze sposobności, by podać garść szczegółów o tej tak mało znanej u nas galezi gospodarki morskiej.

Na morzach okalających północny i południowy biegun, pracuje wiele bogatych, wyposażonych we własne flotyle kompanij wielorybnych, trudniących się połowem fok i wielorybów i ich przeróbką. Na ogół istnieje porozumienie, ustalające poszczególne tereny połowów i każda z większych kompanij posiada swą główną bazę, gdzie znajdują się zakłady przeróbki ssaków morskich i gdzie stacjonuje jej flotylla wielorybna. Baza taka z reguły musi być w pobliżu obszaru połowów, do niej bowiem przywozi się każdorazowy plon wyprawy morskiej. Niezależnie od tego kompanie ta-

kie posiadają swoje dyrekcje i przedstawicielstwa handlowe w wielkich centralach handlowych produktów przetworzonych wielorybnych. My od paru już lat pracujemy w „Compania Argentina de Pesca del Sud” — towarzystwie handlowym dla połowów wielorybów, które główną swą siedzibę handlową ma w Buenos Aires; bazą połowniczą jest wyspa Południowa Georgia, a dokładniej jej jedyna osada i „stolica” — port Grytwiken. Terenem połowów są wody południowego Atlantyku w blizszym lub dalszym sąsiedztwie tej wyspy — przedmiotem połowu są w pierwszym rzędzie wieloryby oraz fok. Foki zamieszkuje wyspę Południową Georgii nie posiadają wcale tak cenionego futra i pod tym względem nie przedstawiają żadnej wartości. Połowy odbywają się tylko w sezonie, t. j. w okresie późnej wiosny, lata i jesieni na południowej półkuli (wrzesień — maj).

Mniej więcej w końcu sierpnia lub w początkach września wyrusza z Buenos Aires względnie Montevideo cała flotylla wielorybna; składa się ona z przestarzałego już nieco żaglowca, który wiezie pracowników zakładów przetworczych w Grytwiken i całej plejady statków połowniczych t. zw. „balleneros” zaopatrzonych w armatki harpunowe oraz w specjalnej konstrukcji rufy, pozwalającej na wciąganie na pokład upolowanych olbrzymów morskich. Gdy statek przyjeżdża do Grytwiken, zima jeszcze panuje na tym odległym lądzie, cała wyspa pokryta jest śniegiem i tylko wylęgające się fok i chimary płaczą morskie go ożywiają ten smutny, ponury, zimny ląd podbiegunowego południa. Sam t. zw. szumnie „port” Grytwiken jest małą osadą zamieszkałą we właściwym tego słowa znaczeniu tylko w sezonie połowów; znajduje się na niej wtenczas do 300 miesz-

kańców, przez całą zaś zimę podbiegunową między sezonami połowicznymi na tej odludnej pustelni przebywa tylko paru ludzi dla pilnowania budynków. Stałymi mieszkańcami jest kilkanaście osób z administracji wyspy (która należy do Anglii), składającej się z „magistrata” (pełniącego rolę gubernatora wyspy), policjanta, obsługi radiostacji i latarni morskiej oraz ich rodzin. Z ciwilą przyjazdu wielorybników Grytwiken ożywia się, zapelniają się baraki i budynki mieszkalne, ożywiają się dotychczas bezczynne kotłownie i suszarnie, na molo zaczyna się ruch morski, cały personel pracowników zakładów przetworczych zamieszkuje się na wyspie na 6 — 7 miesięcy pobytu. Należy wymienić dwie zasadnicze grupy wielorybników: pierwsza, to właściwi wielorybni-poławiacze, stanowiący załogę statków wielorybnych, których zadaniem jest upolować wieloryba i dostarczyć do bazy, drugą grupę stanowią pracownicy lądowi, którzy zajmują się dalszą przeróbką i magazynowaniem dostarczonych wielorybów — do tej grupy należy połowanie na lądzie na fok.

P. Ryncasz.

Stosować plaster LEBEWOHL, niezawodny na ODĆISKI. — Przy kupnie żądać oryginalnego pudełka LEBEWOHL. Na każdym plasterku jest też napis

LEBEWOHL

Co musi mieć pisarz? Piękną blondynkę, stenografistkę i żonę

Thurman Arnold, asystent prokuratora generalnego i autor, przemawiając przed National Women's Press Club, oświadczył, że pisarz powinien mieć koło siebie „piękną blondynkę, by stworzyć atmosferę romantyczności, kobietę intelektualną do schlebienia mu i poklepywania go po plecach, zdolną stenografistkę i dobrą żonę do gotowania posiłków dla wszystkich pięciu. Wtenczas dopiero jego umysł może się wznieść do najwyższych poziomów”.

Oszczędny pies uskladał sobie 12000 fr.

Najwytrwalszym w oszczędzaniu okazał się chyba pewien foxterier, który oczy-

wiście nie z zaoszczędzonych sum nie wydał. Psa nauczył żebrać pewien ślepiec w Paryżu, którego pies jednocześnie oprowadzał po ulicach. Na uprząży miał zawieszony woreczek, do którego przechodnie składali datki. Przy wyjmowaniu pieniędzy przez żebraka, pies wysypywał również pieniądze z woreczka i chował je w jamie, wygrzebanej w kacie pokoju. Po 13 latach kryjówkę tę spostrzeżono. Okazało się, że pies przez ten czas „zaoszczędził” 12000 franków.

Kasjerka poważnej firmy zdefraudowała 12 tysięcy guldenów

Przed kilku dniami aresztowano zatrudnioną w pewnej poważnej firmie gdańskiej 32-letnią kasjerkę i księgową Lotę Olaf, zamieszkałą w Oliwie. Ujęta sprzeniewierzone kwoty wydawała na własne potrzeby. Sędzia śledczy zastosował wobec niej guld., dopuszczając się celem zatuszowania przestępstwa również fałszowania ksiąg kasowych. O. przyznała się już przed sędzią do winy, zeznając, że sprzeniewierzone kwoty wydawała na własne potrzeby. Sędzia śledczy zastosował wobec niej guld., dopuszczając się celem zatuszowania przestępstwa również fałszowania ksiąg kasowych.

„POPROSZE O PASZPORT”

Jenny Jugo jako stewardessa samolotu i Gustaw Fröhlich jako bogaty pasażer w filmie „Tobisu” p.t. „Mała i wielka miłość”.

Popracujcie Czerwany Krzyż

Helena LIPKOWSKA

Szampańskie życie

Powieść

6

W podmiejskim lasku

Życione poszycie przedmiejskiego lasku wkrótce zniknie, zdeptane tysiącami nóg miejskich wycieczkowiczów.

Jednocześnie w sercu wzbierała fala ciepła serdecznego.

Radość i pokrzepienie dawały mu spędzane z nią chwile. Nawet mówić nie potrzebowali — rozumeli się bez słów. Przy niej czuł się znowu bezpiecznie — bez troski, był małym Jureczkiem!

Widział ją smutną, surową, nigdy narzekającą. Wiedział, iż Odajpol, że rosarium uważała za cudowny dar Boży, ale stokród większą w jej najgłębszym przekonaniu była chwila obecna.

Nigdy nie zapomni wyrazu jej oczu patrzących na pierwszych polskich żołnierzy, kiedy w 1919 roku przejechali polską granicę.

— Jureczku to cud prawdziwy.. zrozumiał raczej niż dosłyszal jej szept.

Długo oświadczyć się z cudem tym nie mogła, a kiedy narzeczcie podniecenie radosne przemieniło się w uczucie wielkiego trwałego szczęścia, ojciec zginął pod Lwowem... Nie zdołało to jej złamać. Znalazła jeszcze dość mocy w sobie, by ból jego utulić, by wesprzeć jego chwilowe kroki na drodze wiodącej do celu. Ciężko pracowała. Trzeba wszak było wyżywić ich dwoje, a jemu dać wykształcenie. Z trudem przyszło mu przekonać ją, że teraz, kiedy mu się dobrze powodziło, zasłużyła wreszcie na odpoczynek. Widział ją w ogródku podmiejskiej willi, wynajętej przez niego przed rokiem. Krzątała się tam w chwili jego ostatniej bytności, pomimo chłodu. Zabezpieczała umiłowane róże przed mrozem.

Rasową twarz Jerzego rozjaśnił uśmiech: na uczynioną przez niego uwagę, że myśli o roślach, a sama nie dba o siebie — miała na sobie tylko sweter włóczkowy — roześmiała się bez troski.

— Och czyż jestem taką staruchą, że bez salopy wyjść już na chłód nie mogę? Nie Jureczku, młody i krzepką masz jeszcze matkę!

Tak prawdę powiedziała. Jakżeż bardzo różniła się od wszystkich znanych kobiet, a przede wszystkim od przyjaciółki swej, zmarłej orzed trzema laty Anny Rurowieckiej. Wspomnienia Jerzego wskrzesiły w pamięci obraz wysokiej, a tak wiotkiej postaci, że widok jej nasuwał zawsze porównanie do kruchej łodygi wybijanego kwiatu. Na chorobliwie bladej, przedwcześnie zwiędłej twarzy, o delikatnie rzeźbionych rysach, wyraz łagodnego smutku. W dużych szafirowych oczach wieczne z troskanie, często lzy.

— Kalina wzięła po matce tylko wzrost i kolor włosów

— Kalina... Jerzy dziwił się, że przez tak długą chwilę nie myślał o niej, zapomniał.

Wzrok jego obiegł stół. Większość miejsc opustoszała. Na talerzach spoczywały w pośpiechu rzucone serwety, krzesła odsunięto niedbale. Tylko o parę miejsc niżej jakiś zażywny jegomość przed talerzem pełnym majonezu, z wyrazem zawziętości i skupienia na obwisłej szarzej twarzy, zawzięcie poruszał szczykami, a przy drugim końcu stołu siedział Roman Weiss w otoczeniu dwu pan i rumianoliczego staruszka.

Pochylony nad ułożonym z wykalacek planem, Weiss wskazującym palcem stukał w pewien punkt, na którym skupiła się cała uwaga tamtych. „Ty jesteś inna jak wszyscy” obit się o uszy Jerzego ekliwy głos refrenisty.

— Prawda, tam tańczą — przypomniał sobie — tam jest na pewno Kalina.

Jerzy odsunął krzesło, wyprostował smukłe muskularne członki, znużone bezruchem i skierował się do otwartych drzwi drugiego gabinetu.

Pary kręciły się w szalonym wirze. Goście Reinerta bawili się. Śpiewali chórem. Od czasu do czasu rozbrzmiewał wesoły wykrzyknik, buchał kaskadą zmysłowy kobiecy śmiech.

Przyjaciel gospodarza, Amerykanin Turner tańczył z Olą Weissową.

Czerwona zazwyczaj twarz jego była w tej chwili szkarłatna: z jasných wylupastych oczu wзираło pożądanie. Ona z głową w tył odchyloną, zdążyła się wprytomnie ustami łapać resztki tchu.

— Gdzie jest Kalina? — niecierpliwie się Jerzy i w tej samej chwili spostrzegł ją: na ławce obitej czerwonym pluszem, pod przeciwległą ścianą. Siedziała obok Reinerta.

Wsparta o ławkę na wtył odrzuconych rękach, patrzyła na niego na polu drwiącym, na polu wyzywającym uśmiechem.

Jego, Jerzego nie widziała, gdyż Reinert trzymał głowę na lokciu, wspartym o kolano. Drugą wolną rękę podnosił wolno do sznura perły na szyi Kaliny. Na smagłą twarz Jerzego wybiegł rumieniec, zęby wgrzyły się w wargi, oczy śledziły z naprężeniem. Reka Reinerta posuwała się wyżej i wyżej. Była już o cal od smukłej białej szyi.

W tej samej chwili Kalina, nie zmieniając pozy, wolno wyciągnęła prawą rękę i uderzyła po palcach Reinerta. Teraz już siedziała wyprostowana z nogą założoną na nogę. Palita papierosa. Westchnienie ulgi wydobyło się

z piersi Jerzego, ale brwi jego wciąż jeszcze ściągała zmarszczka niedobra.

IX.

Olga wolno sączyła szampan. Spod przymkniętych powiek oczy jej śledziły tęczową grę kulek powietrznych w niedbale utrzymanym oburącz kielichu. Który to już z rzędu? Szumiła jej trochę w głowie, a więc na pewno nie miała wypić. Czyż zresztą nie wszystko jedno? Będzie szaleć!

— Grasz komedię — szeptał jej wewnętrzny głos drwiący — ty potrafisz szaleć?

— Będę szaleć! — powtarzała z uporem. — Pokażę mu, że nie dbam o niego! Oparta o poręcz krzesła obrzucała stół ironicznym spojrzeniem wydłużonych szminką oczu.

Wzrok jej padł na olbrzymią kryształową wazę napoleońską opróżnioną z kruszoną, błąkał się po kieliszkach perlących szampana, zatrzymała na piramidzie ostrzy.

— Wszystko dla niej, dla tej przemądrzałej żyrafy! — burzyła się żółtą jaden nienawiści — a pytanie czy ona jego jeszcze zechce — pocieszała zjadliwie radosna nadzieja — z nią nigdy nie wiadomo.

Kelnerzy zmieniali nakrycia. Ze stołu zniknął kawior i ostrzygi.

— Kieliszek pani pusty, to niedobre.

Odwrociła do siasiada głowę. Twarz jej przybrała już zwykły wyraz uprzejmej obojętności.

— Pan tak... urwała w pół słowa.

To co przeczytała we wzroku Amerykanina przyszło ją jak iskra nagłą palącą nadzieją.

— Ależ on mnie pożąda, ja mu się podobam. Przyjacieli Leona... Bogaty... Podobno milioner... Multimilioner... przypomniała sobie pieściwie brzmienie ambasadorowej francuskiej, na przyjęciu u której poznała Amerykanina Turnera

— Kto wie?

— Pan tak uważa? — dokończyła zaczęte zdanie podając mu pusty kieliszek z najczarowniejszym ze swoich uśmiechów.

— Chciałbym panią upoić — skandował ciężko Turner — sam wina nie potrzebuję, jestem pijany panią

— Sądziłam, że Amerykanie są bardziej zimnokrwistych?

(d. c. n.)

ECHA ZE STOLICY.

Życie Warszawy w kilku wierszach

Jedną z przyczyn przecięcia średniej dla ruchu tramwajowego jest to, że obecnie większość linii łączących zarówno peryferie z centrum, jak przedmieścia między sobą — przechodzi właśnie przez śródmieście. Tymczasem linie dalekobieżne powinny być albo kończyć na granicy śródmieścia, albo — gdy łączą dwa przedmieścia — omijać centrum miasta.

Ten program jest obecnie częściowo realizowany. Zbudowano pętlę na Pl. Żelaznej Bramy i Pl. Starynkiewicza oraz rozpoczęto układanie torów tramwajowych a ulicach równoległych do głównych arterii śródmieścia.

W roku bieżącym tworzone są dwa nowe ciągi. Pierwszy to ul. Żelazna, która będzie połączona z Al. Jerozolimskimi. Drugi to arteria nadbrzeżna. Inwestycje te umożliwią całkowite ominięcie Nowego Świata i Marszałkowskiej w wypadkach zakłócenia ruchu przez pody, uroczystości i t.d. Poza tym pozwolą na połączenie Powiśla z Pragę.

Tow. Przyjaciół Grochowa obchodziło 5 bm. 20-lecie swej działalności. Uroczystości, związane z obchodem jubileuszowym, rozpoczęte zostały złożeniem przez delegację wieńca na grobie poległych na Błyszynie Grochowskiej. Na uroczystości wygłoszono liczne przemówienia, w których podkreślano pracę Tow. Przyjaciół Grochowa w zakresie inwestycji i opieki nad pamiątkami historycznymi Grochowa oraz zrozumienie potrzeb dzielnicy.

LIST Z KANCELARII GEN. FRANCO

do chłopca w Brodnicy.

Z Brodnicy donoszą:
W tych dniach syn obywateli Brodnicy — Marian Bizon otrzymał z kancelarii gen. Franco list, następującej treści:
„Jego Ekscelencja Główny Generał Franco z wielkim zadowoleniem otrzymał szanownego karte, w której wyrażony jest Jego wielki patriotyzm i Jego gorąca miłość dla

Krótka Usłużny Przyjaciół

DOBRE INFORMACJE

Wspominałem już kiedyś o opinii uczono, który stwierdził, że właściwie noc lepiej nadaje się do pracy i w ogóle do wszelkich czynności, wykonywanych przez ludzi, niż dzień. Osobiście zawsze byłem tego samego zdania i wolałem spać w dzień i pracować i „rozrywać się” w nocy. Niestety, większość moich bliznich była i — mam wrażenie jest w dalszym ciągu — innego zdania.

Tymczasem jednak teoria owego uczono, którego nazwiska już nie pamiętam, powolutku realizuje się. Oto w Nowym Jorku uruchomiono dom towarowy, czynny wyłącznie w nocy. Bardzo słusznie. Przecież nie można całkowicie życia dostosować tylko do tych dziwnych okoliczności, wstających o godzinie siódmej rano i kładących się spać o dziesiątej wieczorem. My, ludzie północy, chcemy również mieć jakieś prawa. My, którzy kończymy „dzień” roboczy, powiedzmy, o godzinie drugiej po północy, chcielibyśmy po pracy załatwiać sprawunki, kupić to i owo, pójść zabawić się, a tymczasem całe nasze życie, wszystkie urządzenia są predystynowane do obsługi „dnia”.

Kolejarze, czerzy, kelnerzy i wiele wiele innych zawodów musi pracować w nocy. Tymczasem w nocy, gdy mają po pracy wolny czas, wszystko jest pozamykane. Dom towarowy czynny wyłącznie w nocy, cieszy się podobno w Nowym Jorku olbrzymim powodzeniem. Takim samym powodzeniem cieszyłby się z całą pewnością nocny teatr, nocne kino, nocna kawiarnia. Tymczasem kina i teatry kończą swe

spektakle o dwunastej w nocy, kawiarnie również, jedynie nieliczne kabaretowe lokale czynne są do rana, ale obliczone są na specjalną kategorię gości, którzy przychodzą popić a nie po to, by zjeść spokojnie kolację. Są to bowiem lokale z występami, w których przeważnie właściciel występuje wobec gości w roli bandyty, wyciągającego mu z kieszeni forsy. Występuje „artystycznie” zaś mają głównie na celu pokazanie gościom, że z taką to otępluchą tancerką może przy stoliku wydać kilkaset złotych na szampa. Gość nie frajer, proponuje „artystce” sodową wodę, jednakże naiwnych nie brak, więc żyje i lokal i występownicy, tylko gość po powrocie do domu przeklina, że mimowoli wydał całą swoją i cudzą gotówkę.

Nie łatwiejszego, jak zreorganizować nasze życie. O ile latem byłoby wielkie upały, można przesunąć czas pracy jeszcze bardziej. Można więc pracę rozpoczynać o dziewiątej wieczorem, gdy już będzie chłodniej i z przerwą na nocny obiad pracować do szóstej lub siódmej rano.

Jeśli te projekty nie odpowiadają państwu, nie namawiam. Ostatecznie możemy pozostać przy starym systemie.

W KINIE.

— Dzień dobry panu, panie Rozenkranc! — zawołał pan Salomon Brandes, ujrawszy znajomego kupca w poczekalni kina. — Już kupił pan nie widziałem. — Rzeczywiście, rzeczywiście. — No i co u pana słychać? Podobno jesteś już pan bogaty, jak sam Rotszyl. — Skąd! — uśmiechnął się z zadowoleniem pan Rozenkranc. — Sie nie zaczyna nawet. — Nawet niedawno to się mi pytało o pana. — Doprawdy? — Tak. Pytali się, czy jesteś pan istotnie taki zamożny i poważany kupiec. — No i co pan powiedział? — Powiedziałem, że to prawda, że masz pan akcje, pieniądze i co pan tylko chcesz. — A co się jeszcze pytali? — Czy się cieszysz pan zaufaniem, czy masz pan kredyt. No, to powiedziałem, że jak człowiek ma trzy domy i dwa sklepy, to jak on ma nie mieć kredytu? Naturalnie, że ma!

— Uj, to pan ich nabłagował! — uśmiechnął się zyczliwie pan Rozenkranc. — Ale w każdym razie dziękuję pana bardzo, że pan o mnie takie dobre informacje udzielił. A kogo właściwie pan to powiedział, panie Brandes kochany? — W urzędzie podatkowym mnie pytali...

Panu Rozenkrancowi zrobiło się słabo. Gdy po chwili wrócił do siebie, chwycił laskę i począł nią młócić biednego informatora, gdzie popadło.

Wynikła z tego sprawa sądowa, w rezultacie której pan Rozenkranc poszedł na trzy dni do aresztu.

Jerzy Krzekci.

Szczur pokasał dziecko

Wstrząsające odkrycie matki.

Z Sambora donoszą:
Straszny wypadek pokąsania dziecka przez szczurę wydarzył się w Samborze w jednej z realności przy ul. Kaczkowskiej. Zamieszkała tam wyrobnica, Róża Kinas, uległa w nocy przejmującej płacz swej śpiącej obok, 10-miesięcznej córeczki Sławii.

Po zaświeceniu światła okazało się, że nieścisłwie dziecko zostało pogryzione dotkliwie w ręce przez szczurę, który poodryzał nawet końce kilku palców. Po udzieleniu pomocy lekarskiej, pozostawiono dziecko pod opieką domową.

Klary, umówili się, że spotkają się nazajutrz o siódmej wieczorem.

Następnego dnia Klara czekała w domu towarowym wielkie rozczarowanie. O godzinie piątej po południu w magazynach zapanowało wielkie ożywienie, które coraz bardziej się wzmagalo. Klara spacerowała po domu towarowym, nie spuszczała z oka tłoczących się ludzi, którzy coś kupowali, bądź też przybyli tylko w tym celu, aby obejrzeć wyłożony na stolikach towar.

Nagle bystre oko Klary zauważyło elegancko ubranego młodzieńca, który kłęcił się obok działu sprzedawczyń zegarków. Podczas gdy sprzedawczynie demonstrowały jakimś małżeństwu budzik, młodzieniec szybko, zręcznymi ruchami ścigał kilka złotych wartościowych zegarków i wsuwał je do kieszeni. W tej samej chwili spoczęła na jego ramieniu delikatna dłoń kobiety:

— Jest pan aresztowany, mój panie. Proszę natychmiast udać się ze mną do dyrektora.

Jegomość odwrócił się z błyskawiczną szybkością. Przed nim stała jego wczorajsza znajoma z dancingu. W oczach jej migotały groźne błyski.

— Klara! Kochanie! Skąd tutaj się bierzysz?

— Tylko bez frazesów! Nie jestem dla pana żadną Klarą! Nie wywołuj pan zbiegowiska. Proszę udać się ze mną na pierwsze piętro.

Po kilku minutach znaleźli się w pokoju dyrektora. Oboje byli zdenerwowani. Klara miała wypiek na twarzy, a on nerwowo poprawiał sobie krawat.

— Panie dyrektore — oświadczyła Klara — niestety dziś czwarty wypadek. Tym razem mamy do czynienia, no powiedzmy... z dzentelmenem.

Dyrektor spojrzał na prowadzonego przez Klarę mężczyznę i rozwarł szeroko oczy.

— Kogo ma pani na myśli? — zapytał. — Tego oto pana. Ukradł złote zegarki w dziale Nr 23. Proszę zwrócić skradziony towar, bo w przeciwnym wypadku będę zmuszona zawiadomić policję.

— Ach, proszę bardzo — uśmiechnął się zatrzymany i zaczął opróżniać kieszenie.

W międzyczasie pojawili się sekretarz, buchalter i główny kasjer, którzy otoczyli zatrzymanego i ze zdumieniem przyglądali się tej scenie.

Ognisty czworokąt

ODWAŻNE CÓRKI WIEŚNIAKA.

Z Grudziądza donoszą:

O godz. 16.30, kiedy mieszkańcy W. Welcza znajdowali się przy pracach polnych, wybuchł nagle pożar w zabudowaniach rolnika Tomsa. Ogień błyskawicznie rozszerzając się, objął rychło dom mieszkalny, a następnie dalsze budynki zabudowane w czworokąt. Jak gwałtownie szalał pożar, dowodzą poważne straty, jakie przez to powstały. Spalił się kompletnie nie tylko dom mieszkalny, ale również chlew, stodoła, szalas i stos magazynowany drzewa. Spłonęły również maszyny rolnicze. Nim zdolał wszcząć akcję ratunkową, spłonęło wszystko, nie tylko martwy ale i żywy inwentarz.

Zanim na miejsce pożaru przybiegli ludzie, nim przybyła straż ogólna, dwie córki właściciela gospodarstwa usiłowały ra-

tować dobytek. Doznały przy tym silnych poparzeń, tak że trzeba było wezwać pomocy lekarskiej.

Córki Tomsa w dniu tym rozpały piec, pragnąc zabrać się do pieczenia chleba. Prawdopodobnie od rozpalonego pieca, wskutek wadliwego komina, zapalił się dach kryty słomą. Ogień zauważył handlarz bydła, który przypadkowo bawił u Tomsa. Rzucił on się również na ratunek zagrożonego bydła i zdołał uratować osiem krów.

Do pożaru przybyła tylko grudziądzka straż z sikawką motorową. Inne straże, z miejscowości bliżej położonych, z niewiadomych przyczyn nie przybyły. Stratę obliczono na 25.000 złotych. Właściciel był ubezpieczony w Pomorskim Tow. Ubezpieczeń.

— 00 —

690 MAŁYCH ŁODZIAN

zawiedziło gród Przemysława.

Z Poznania donoszą:
Do Poznania przybyła z Łodzi wycieczka 690 dzieci szkół powszechnych, urządzona przez komisję wycieczkową przy Inspektoracie Szkolnym m. Łodzi.

Wycieczkę powitał na dworcu w Poznaniu prezydent Zarządu Miejskiego w Poznaniu, inspektor szkolny prof. Kandydźka i kierownicy szkół. — Z dworca chłopcy udali się do Dworu Grunwaldzkiego na kwatery, dziewczynki zaś do szkoły powszechnej na Wielkiej Garbarach.

Wycieczka dzieci łódzkich szkół powszechnych, która wyjechała z Łodzi w poniedziałek o g. 5.46, zwiedziła dotychczas Toruń, następnie udała się do Kraszewic, aby obejrzeć tam kolegię, Mysłę Wielką i odbyć przejażdżkę po Cople. W poniedziałek wieczorem dzieci przybyły do Gniezna, witanie serdecznie przez przedstawicieli Zarządu Miejskiego, władz wojewódzkich, inspektora szkolnego i dzieci szkół gnieźnieńskich. Z dworca wycieczka udała się z orkiestrą do „Wenecji”, gdzie została zakwaterowana. We wtorek przed południem udano się autobusami do Biskupina, gdzie dzieciom udzielili wyjaśnień zastępcy kierownika ekspedycji wykopaliskowej dr. Rajewski, po czym dzieci powródziły do Gniezna i zwiedziły katedrę, wykopaliska i różne

zabytki miasta. Żegnane serdecznie przez władze przy pomniku Chrobrego, odpiewali hymn państwowy i złożyli kwiaty u stóp pomnika, następnie udali się na dworzec, skąd wyruszyli do Poznania.

W Poznaniu dzieci zwiedziły m. i. ratusz, katedrę, wykopaliska na Ostrowie Tumskim, Zamek, muzeum, kościół farny, ogród zoologiczny.

Dzieci łódzkie zachwycone są Toruniem, Kraszewic, Biskupinem, Gnieznem i Poznaniem.

Wycieczkę, która zwiedziła Poznań w grupach, oprowadzało 10 przewodników z ramienia Inspektoratu Szkolnego, Miejskiego w Poznaniu.

Kierownikami wycieczki, która opuściła Poznań w czwartek o godz. 17.10, udając się do Łodzi, są kierownicy szkół pp. Bronisław Szwałb, Bronisław Borucki i Józef Makowski.

SOBOTA, 21 MAJA.

Warszawa I (Raszyn)

i inne Rozgłośnie Polskie.

6.15 Pieśń poranna
6.20 Gimnastyka
6.40 Muzyka z płyt
7.00 Dziennik poranny
7.15 Muzyka z płyt
8.00 Audycja dla szkół
8.10—11.00 Przerwa
11.00 Audycja dla poborowych
11.15 Audycja dla szkół
11.40 Muzyka z płyt
11.57 Sygnał czasu i hejnał z Krakowa
12.03 Audycja południowa
13.00—15.30 Przerwa (programy lokalne)
15.30 Wiadomości gospodarcze
15.45 Słuchowisko dla dzieci: „Czarodziejski kamień” (ze Lwowa)
16.15 „Mozart — syn nieba i ziemi” (z Poznania)
16.50 Pogadanka aktualna
17.00 Transmisja nabożeństwa majowego z Kochanowic (przez Łódź); nabożeństwo poprzedzi reportaż
17.50 Nasz program
18.00 Wiadomości sportowe
18.10 Pogadanka społeczna
18.15 Len Filis gra na gitarze hawajskiej — płyty
18.30 Program na jutro
18.35 Audycja dla wsi
19.00 Audycja dla Polaków zagranicą
19.50 Pogadanka aktualna
20.00 „Gdy zadręczyła przy piosence mandolinę”
20.45 Dziennik wieczorny
20.55 Pogadanka aktualna
21.00 Muzyka taneczna — płyty
21.25—21.30 Przerwa
21.30 „Na chłopięcym weselu” — fantazja muzyczna Feliksa Rybickiego (transmisja dla Ameryki)
22.00 „Popularność” — wesoly skecz
22.10 Muzyka
22.50 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego, przegląd prasy i komunikat meteorologiczny
23.00—1.00 Programy lokalne
Łódź, jak Raszyn, oraz:
11.40 Muzyka z płyt — z Warszawy
15.00 O wszystkich kolarstwach — płyty
15.27 Łódzkie wiadomości gieldowe
18.10 Wiadomości sportowe lokalne
18.15 Pogadanka dla kobiet pt. „Soja i jej zastosowanie w gospodarstwie domowym”
18.25 Lekkie utwory organowe — płyty
18.45 Rozmowa z radioluchaczami przeprowadził dyr. Nowakowski
18.55 Odczytanie programu
23.00 Muzyka taneczna i piosenki — płyty
23.30—0.30 Koncert żywych

RADIO-KACIK.

PIĄTEK, 20 MAJA.

Warszawa I (Raszyn)

i inne Rozgłośnie Polskie.

15.30 Wiadomości gospodarcze
15.45 Jak pracują nasze mamy? Gospodyni wielka — audycja dla dzieci (z Wilna)
16.00 Rozmowa z chórnymi ks. kapłana M. Rękas (ze Lwowa)
16.15 „Toż z pantofelką” — lekka audycja muzyczna (z Katowic)
16.50 Pogadanka aktualna
17.00 O kongresie Pracy Obywatelskiej Komitet — mówić będą Aleksandra Pilsudska i dr Hanna Polowska
17.15 Zespołowa muzyka wokalna
17.50 Przegląd wydanietw
18.00 Wiadomości sportowe
18.10 Orkiestra fortepianowa — płyty
18.30 Program na jutro
18.35 Audycja dla wsi
19.00 Komedja Aleksandra Fredry: „Zręczność i przekora” — z Katowic
19.50 Pogadanka aktualna
20.00 Koncert symfoniczny w wykonaniu orkiestry Polskiego Radia (w programie muzyka polska)
W przerwie około g. 21: Dziennik wieczorny i Pogadanka aktualna
22.00 Muzyka taneczna w wykonaniu orkiestry Rozgłośnie Lwowskiej
22.50 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego, przegląd prasy i komunikat meteorologiczny
23.00 „Gospodarka Polski” — pogadanka w języku angielskim
23.15—24.00 Programy lokalne
Łódź, jak Raszyn, oraz:
11.40 Muzyka z płyt — z Warszawy
14.00 Muzyka operowa — płyty
15.00 Życie artystyczne
15.10 Muzyka z płyt
15.27 Łódzkie wiadomości gieldowe
18.10 Wiadomości sportowe lokalne
18.15 Miniatura na orkiestrę smyczkową w wykonaniu zespołu smyczkowego
18.40 Tomaszów, Chodaków, Polana — pogadanka gospodarcza
18.55 Odczytanie programu
23.00—23.30 Muzyka taneczna i piosenki — płyty

J. BIZET.

Złodziej.

Klara wytrwale tańczyła ze swym eleganckim partnerem, którego dopiero przed dwiema godzinami poznała na dancingu. Oboje poczuli do siebie sympatię i było im przyjemnie ze sobą. Klara bawiła się doskonale. Zapomniała zupełnie o swej ciężkiej pracy, pierwszej wywiadowczyń w wielkim domu towarowym, zapomniała o pełnych napięcia godzinach, podczas których musiała czuć nad olbrzymią ilością towarów. Gdy późnym wieczorem wróciła do domu, była zadowolona z tego, że nie musiała już jeszcze korzystać z radości życia. Zadowolona kładła się do łóżka i zaraz zapadała w ciężki sen.

Tego wieczora zaś chciała zaznać po uciążliwej pracy jakiejś rozrywki i udała się na dancing. Nie żałowała teraz tego kroku, albowiem poznała miłego, eleganckiego wykształconego mężczyznę, w którego towarzystwie doskonale się bawiła do późnej nocy. W końcu należało pomyśleć o powrocie do domu i jej nowy znajomy od prowadził ją. Podczas jazdy do domu oboje opracowywali projekty wspólnych wycieczek i zabaw a w końcu przed domem

Klary, umówili się, że spotkają się nazajutrz o siódmej wieczorem.

Następnego dnia Klara czekała w domu towarowym wielkie rozczarowanie. O godzinie piątej po południu w magazynach zapanowało wielkie ożywienie, które coraz bardziej się wzmagalo. Klara spacerowała po domu towarowym, nie spuszczała z oka tłoczących się ludzi, którzy coś kupowali, bądź też przybyli tylko w tym celu, aby obejrzeć wyłożony na stolikach towar.

Nagle bystre oko Klary zauważyło elegancko ubranego młodzieńca, który kłęcił się obok działu sprzedawczyń zegarków. Podczas gdy sprzedawczynie demonstrowały jakimś małżeństwu budzik, młodzieniec szybko, zręcznymi ruchami ścigał kilka złotych wartościowych zegarków i wsuwał je do kieszeni. W tej samej chwili spoczęła na jego ramieniu delikatna dłoń kobiety:

— Jest pan aresztowany, mój panie. Proszę natychmiast udać się ze mną do dyrektora.

Jegomość odwrócił się z błyskawiczną szybkością. Przed nim stała jego wczorajsza znajoma z dancingu. W oczach jej migotały groźne błyski.

— Klara! Kochanie! Skąd tutaj się bierzysz?

— Tylko bez frazesów! Nie jestem dla pana żadną Klarą! Nie wywołuj pan zbiegowiska. Proszę udać się ze mną na pierwsze piętro.

Po kilku minutach znaleźli się w pokoju dyrektora. Oboje byli zdenerwowani. Klara miała wypiek na twarzy, a on nerwowo poprawiał sobie krawat.

— Panie dyrektore — oświadczyła Klara — niestety dziś czwarty wypadek. Tym razem mamy do czynienia, no powiedzmy... z dzentelmenem.

Dyrektor spojrzał na prowadzonego przez Klarę mężczyznę i rozwarł szeroko oczy.

— Kogo ma pani na myśli? — zapytał. — Tego oto pana. Ukradł złote zegarki w dziale Nr 23. Proszę zwrócić skradziony towar, bo w przeciwnym wypadku będę zmuszona zawiadomić policję.

— Ach, proszę bardzo — uśmiechnął się zatrzymany i zaczął opróżniać kieszenie.

W międzyczasie pojawili się sekretarz, buchalter i główny kasjer, którzy otoczyli zatrzymanego i ze zdumieniem przyglądali się tej scenie.

— Jeszcze pan się cynicznie uśmiecha?

— Wykrzyknęła oburzona wywiadowczyni. — Niech pan się wstydi, że stocty się pan tak nisko. W danym wypadku nie może pan się tłumaczyć, że głód i niedza popchnęły go do kradzieży. W jakim celu pa to czyni? Prawdopodobnie znajduje pa przyjemność w dokonywaniu przestępstwa.

— Jak pięknie pani z tym gniewem! Wygląda pani jak „archanioł Gabriel z nieczem”, którego widzi się na starych obrazach w muzeum.

Dyrektor i pozostali urzędnicy wybuchli głośnym śmiechem, a zatrzymany najspokojniej w świecie wyciągnął papierosa i zapalił go.

— Moi panowie, nie rozumiem was. Co tu jest śmiechu? Czy jest tu jakiś powód do kpin, czy źle wywiązałem się z moich obowiązków?

— Oh, bynajmniej — odparł zatrzymany — nawet bardzo dobrze, jak zdołałem zauważyć. Chciałbym pana prosić, panie dyrektore, aby od pierwszego podwyższył tej pani za jej dzielną pracę pensję.

Ze zdumieniem spojrziała Klara na „złodzieja” a następnie na dyrektora i pozostałych urzędników. Dyrektor zaś nisko się uklonił i oświadczył:

— Stanie się zadość pańskiemu życzeniu, panie radco.

„Złodziej” pożegnał się z dyrektorem, który go odprowadził do samych drzwi i opuścił pokój.

— Czy znajduję się w zakładzie dla obłąkanych, czy też na balu maskowym? — zapytała zniecierpliwiona Klara, gdy ujrzała tajemniczy uśmiech na twarzy dyrektora. — To wszystko jest niezwykle zagadkowe. Ujęłam na gorącym uczynku zwykłego złodzieja sklepowego, a pan zamiast traktować go z pogardą, odnosi się do niego tak jak gdyby był co najmniej pańskim szefem.

— Pani prawie że zgadła — wtrącił sekretarz. — Czy pani wie, kogo pani „aresztowała”? Pana doktora Wierzyńskiego, syna naszego szefa, który przed dwoma dniami wrócił z zagranicy. Prawdopodobnie chciał się przekonać o sposobie życia naszych pracowników i dlatego zagrał tę małą komedię.

Klara serdecznie się roześmiała i jeszcze tego wieczoru udała się na dancing, gdzie spotkała, gdzie czekał na nią jej „złodziej”, z bukietem pięknych róż, które były wymowniejsze niż słowa.

SPORT.

Ukarana agresywność.

Dalsze szczegóły z sensacyjnego spotkania bokserów.

W momencie kiedy Polak wyszedł na ring sytuacja dla Europy przedstawiała się fatalnie. Ameryka prowadziła 6:2.

Kolejny bokser postawił wszystko na jedną kartę, wiedział, że go boli ręka i wiedział, że trzech rund może nie wytrzyma.

Nokaut Koleszyńskiego był wspaniały. O'Malley wyszedł na ring powitany burzą oklasków. Rzucił się momentalnie do ataku. Pierwsze sekundy stały pod znakiem jego przewagi. Koleszyński dostaje dwa mocne prawe ciosy, ale odpowiedź Polaka jest mistrzowska: Irlandczyk opuszcza gardę i natychmiast pięć Polaka trafia go w szcękę. O'Malley leży na ziemi, po 7 sekundach wstaje i znów spada na niego prawa pięść Polaka. Tym razem O'Malley leży 5 sekund.

Sędzia jakby nie wierzył swym własnym oczom: zbliża się do Polaka bada jego pięści. Podejrzał, że ukrył w rękawicach kawałek żelaza, inaczej nie może pojąć tego co się dzieje.

O'Malley odzyskuje siły przechodzi do ataku, ale Koleszyński znów bije.

To już koniec, O'Malley pada na ziemię, leży 9 sekund, wstaje, znów pada do 8 sekund.

Sędzia przerywa walkę i ogłasza zwycięstwo Polaka przez techniczny nokaut.

Orkiestra gra krakowiaka! Kolonia polska szaleje z radości.

Polakowi wręczają złoty zegarek, Koleszyński idzie do swego przeciwnika, całuje go serdecznie.

Ameryka wygrała w stosunku 10:6.

Mecz odbył się wobec 21,000 widzów.

W muzeum Fin Lehtinen przegrał z odważnym Włochem amerykańskim Cavalierem.

W kucyngi Sergio był w słabej formie i przegrał z Kainthiem.

W piórkowej Saunders nieznacznie wygrał z Eddym. W lekkiej student amerykański Dess wygrał z Nuernbergiem.

W średniej Baumgarten przegrał z murzynem Beckwithem, w półciężkiej Vogt walczył słabo z Guerrierem, a w ciężkiej Runge wygrał zasłużenie z Merriem.

Irlandczycy świetnie „główkują”
3-ci mecz reprezentacji piłkarskiej Polski.

Niedzielnym meczem z Irlandią będzie 83 międzypaństwowy mecz piłkarski. Polacy wygrali 32 mecze, zremisowali 14, przegrali 37. Stosunek bramek jest dodatni 181:177.

Irlandczycy rozegrali dotąd 27 spotkań, z czego wygrali 12, zremisowali 4, przegrali 11. Bramki 59:55.

Najwięcej meczów z naszej reprezentacji grał Kotlarczyk II — 35, następnie Martyna — 32, Bulańcow — 27. Nowicjuszy w drużynie nie ma, są nimi tylko za pasowy Brom i Baran.

Jedynym amatorem w drużynie irlandzkiej jest prawoskrzydłowy Flanagan z klubu Bohemians.

W międzypaństwowych meczach piłkarskich Czechosłowacja — Irlandia, rozegranym we wrześniu w Pradze, Irlandczycy grali swoją sprawili dużą niespodziankę. Byli oni przeciwnikiem zupełnie równorzędnym a pod względem techniki, opanowania piłki i strzału byli nawet lepsi niż Czesi.

Dyplomaci niepotrzebni

Na marginesie zawodów lekkoatletycznych w Łodzi

Wielkie zawody eliminacyjne w lekkiej atletyce, które odbędą się w niedzielę, dnia 22 bm. w Łodzi na stadionie LKS zwróciły oczy całej polskiej społeczności sportowej na poważną próbę, jaką stół przed zawodnikami.

Wyznaczeni zostali do eliminacji wszyscy najlepsi lekkoatleci polscy, ale paru z nich „przebiekują” po cichu o tym, że nie będą startowali.

Mowa tu o trzech olimpijczykach: Kusocińskim, Kucharskim i Sznajderze. Ci trzej, zaliczający się do najlepszych w Europie kapryśnych.

„Kusociński dwukrotnie oświadcza w prasie, że do eliminacji nie stanie ze względów czysto osobistych... Ale z Francuzami walczyć ma ochotę... Sznajder stanie, ale nie w Łodzi i to... na słubnym kobiercu. W ostatnim „Przebiegach Sportowych” czytamy znowu w korespondencji ze Lwowa, podpisaną inicjałami „K. K.”, że Kazimierz Kucharski jest nieco przetrzebowany i też do Łodzi nie pojedzie, bo taka po drodze pójść mu trening... Niedługo pewnie usłyszymy, że pan X, uległszy lekkiej kontuzji podczas meczu Warszawa — Poznań nie będzie mógł biegać w Łodzi, ale za to na Francuzów będzie zupełnie gotów, że pan Y tyle razy w tym sezonie startował, że już nie potrzebuje się więcej facygować i t.d.”

Autor zacytowanych słów nie przejmując się kapryśkami Kucharskiego i Kusocińskiego. Uważa on słusznie, że

„...o ile poprzednio w podobnych wypadkach PZLA niejednokrotnie wdział się zmuszony wywiedzieć niemal na siłę zawodnika, który eliminację zlekceważył, ale miał wielkie nazwisko, o tyle teraz może sobie pozwolić na przebiekanie, jak w ulgach Stosunkowo niewiele już teraz mamy bezkonkurencyjnych. Nastąpiło już duże wyrównanie poziomów. I teraz będzie bardziej celowe wystawić młodszego zawodnika, o mniej błyskotliwej przeszłości, ale zdyscyplinowanego, który na taki zaszczyt sobie zasłużył. Ominie go i wystawienie innego byłoby niesprawiedliwością”.

Podzielił najzupełniej powyższe stanowisko. Zresztą nie ma obawy, aby poza „dyplomatami” zabrakło na starcie zawodów w Łodzi, którekolwiek z zapowiedzianych lekkoatletów. Tym więcej, że dziś zupełnie nieoczekiwanie cały szereg młodych utalentowanych sił może w dniu 22 bm. zdobyć... kosztując reprezentanta Polski

BRAZYLJCZYCY TRENUJĄ
w Paryżu.

Piłkarska reprezentacja Brazylii, która ma rozegrać w Strasburgu mecz z Polską o mistrzostwo świata bawi obecnie w Paryżu.

W czwartek przeprowadziła ona na boisku w Saint Ouen trening pod kierunkiem swego menagera.

Francuzi wierzą w swe zwycięstwo

Co przyniosą eliminacje lekkoatletów w Łodzi?

W związku z meczem lekkoatletycznym Polska — Francja, wielki sezon lekkoatletyczny został otworzony we Francji w ostatnią niedzielę. Przed meczem Polska — Francja musi myśleć o obserwacji formy naszych rywali.

Znawca lekkiej atletyki francuskiej i niedługo sławny olimpijczyk — Geo André pisze: „Mając w szeregu Rocharda, Joye i Goix, możemy mieć zaufanie”.

Rochard w tym roku będzie mógł walczyć z powodzeniem o odzyskanie tytułu mistrza Europy na 5,000 m. Joye jest w stanie zwyciężyć najlepszych płotkarzy Europy, a Goix niewątpliwie odegra pierwsze skrzypce wśród średniostansowców na starym łądzu.

Czas Joye na 400 m. przez płotki — 54,2 jak na pierwszy start jest wspaniały. Można by się nawet obawiać, że jak na początek sezonu, nasz płotkarz jest w zbyt wysokiej formie. Doświadczenie jednak wskazuje, że obawy są

plonne. Joye jest bardzo doświadczonym zawodnikiem i niewątpliwie dobrze wyuczone są najwęższe formy na najważniejsze mecze lekkoatletyczne.

Rochard, który pobł rekord na dwie mile biegając w czasie 9:19 — oświadczył:

„Czuje się w tym sezonie doskonale, dużo lepiej niż ubiegłego roku. Będę nadal trenował bardzo ostrożnie tylko na krótkich dystansach (2,000 m). Być może, że pobię raz lub dwa na 4 km. Jestem pewny, że na meczu Polska — Francja osiągnę szczytową formę.”

Francuzi jednak ustępują zdecydowanie Polakom w rzutach. Zresztą, czy nasi reprezentanci nie osiągną swych szczytowych wyników, wobec których Francuzi okażą się beznadziejni?

Trudno w tej chwili zdecydować. Wyjaśnijmy sprawę przynajmniej w znacznym stopniu wyniki zawodów eliminacyjnych w dniu 22 maja w Łodzi.

Sport w kilku słowach.

W ramach święta WF i PW, organizowanego przez Miejski Komitet WF i PW w Łodzi odbędą się w dniach 25 i 26 bm. na nowym boisku SKS-u przy ulicy Napiórkińskiego 99, trójmecz szczyptniaka męskiego: Poznań — Warszawa — Łódź, zaś w dniu 26 mecz szczyptniaka żeńskiego: Łódź — Warszawa.

W związku z tym zostały ustalone reprezentacje Łodzi. W szczyptniaku męskim przedstawia się następująco: Kot, Defiński, Skóra (TUR), Stanikowski (Zjedn.), Żurawski (TUR), Kaziemierczak (HKS), Bak (HKS), Sakwa (IKP), Smolarek (Wima), Kurański (TUR) i Sobczak (TUR). Reprezentacja Łodzi przeciwko Warszawie, opierać się będzie niemal wyłącznie na graczach LKS-u a mianowicie: Gruch II, Kowalewski, Zieliński, Raczyski, Kuch, Fliser, Bujnowicz, Grubert I, Zaleski Witk (wszyscy z LKS-u), Dominik (IKP) i Rybowalski (HKS). Reprezentacja szczyptniaka żeńskiego na mecz z Warszawą przedstawia się następująco: Ozdobianka (IKP), Gałz kówna (HKS), Nawrocka (IKP), Wilmańska (HKS), Cichońska II (HKS), Stepińska (Wi ma), Gruszczyńska (IKP), Głazowska (IKP), Janicka (IKP), Żelazka II (HKS), Stepińska na (IKP), Noskiewiczowa (LKS) i Żelazka II (HKS).

Zawody szczyptniaka Łodzi z Warszawą rozgrywane są o nagrody prezydentów tych miast: w szczyptniaku żeńskiego o nagrodę prezydenta m. Łodzi Godlewskiego, szczyptniaka męskiego — o nagrodę prezydenta m. Warszawy — Starzyńskiego.

Dziś, w piątek, odbędzie się w lokalu

Pobór rocznika 1917

Jutro, w sobotę, do poboru głównego rocznika 1917 stawiać się winni: przed komisją porową Nr. 1 przy ul. Ogrodowej 34, meczownicy zamieszkał na terenie 5-go komisariatu, o nazwiskach na literę A, B, zaś przed komisją poborową Nr. 2 przy Al. Kościuski 19 meczownicy zamieszkał na terenie 7-go komisariatu, o nazwiskach na literę H, I, J, K.

Poborowi winni posiadać przy sobie dowody osobiste lub inne dokumenty, stwierdzające tożsamość osoby, karty rejestracyjne oraz zaświadczenia stwierdzające zawód i wykształcenie.

KOMUNIKAT ZARZĄDU KOŁA ZWIĄZKU
PEOWIAKÓW W ŁODZI.

Członkowie Koła, którzy zapisali się na listę rezygnujących na wyjazd do Pabianic w dniu 22 maja br. na uroczystość poświęcenia sztandaru tamtejszego Koła POW, winni w piątek, dnia 20 bm. zgłosić się do Sekretariatu Koła Łódzkiego, ul. Strzelecka 2/8 w celu wypłacenia ulgowej opłaty za przejazd. Dotyczy to pozostałych członków rezygnujących na wyjazd.

Wyjazd do Pabianic w niedzielę, dnia 22 maja 1938 r. — zbiórka na placu Reymonta o godz. 7-ej rano.

NIE UNIKAJMY SKOŃCA!

KREM CAZIMI METAMORPHOSA

usuwa nieci

ZMARSZCZKI I INNE WADY CERY

Życie ekonomiczne

BAWELNA.

Notowania z dnia 19 maja.

NOVY JORK: loco 8.58, czerwiec 8.55, lipiec 8.58, sierpień 8.60
LIVERPOOL: loco 4.72, maj 4.57, czerwiec 4.61, lipiec 4.64
EGIPSKA (Sakell): loco 7.54
UPPER: loco 5.62, maj 5.56, wrzesień 5.60, październik 5.65
BREMA: loco 10.60, lipiec 9.87, październik 10.21, grudzień 10.32

Waluty, dewizy i akcje

PAPIERY PAŃSTWOWE — BEZ WIĘKSZYCH ZMIAN.

W dalsze papierów państwowych panował nastrój spokojny, kursy nie wykazywały większych odchyleń.

Z premii Dolarówka obniżyła się o 25 gr. 3-proc. Poż. Inwestycyjna 1 emisji o 12 groszy, a 2 emisja utrzymała się na poziomie ustalonym; serie 3-proc. Poż. Inwestycyjnej zwiększowały o 25 gr. W grupie innych papierów wyróżniła się 4-proc. Poż. Konsolidacyjna, która była tańsza o 0.25 proc. 4 i pół proc. Państw. Poż. Wewn. straciła 0.12 proc. 5-proc. Poż. Konwersyjna oraz listy i obligacje banków państwowych odchylały kursowych nie wykazywały zupełnie.

MOCNIEJSZE USPOKOBIENIE DLA LISTÓW ZA-
STAWNYCH.

Dział prywatnych papierów lokacyjnych był dość ruchliwy, ogółem zanotowano w transakcjach oficjalnych siedem gatunków listów. Kursy kształtowały się cokolwiek monotonnie.

W grupie stolecznej 4-proc. Ziemskie w Warszawie wykazywały 0.50 proc. 4 i pół proc. m. Warszawy 2 proc., dawne 5-proc. m. Warszawy 1.25 proc., a 5-proc. m. Warszawy 1933 r. 0.12 proc. Grupa prowincjonalnej reprezentowały dwa gatunki papierów: 5-proc. m. Częstochowy 1933 r. i 5-proc. m. Lublina 1933 r., które wykazywały po 0.25 procent.

PAPIERY PROCENTOWE.

Poż. Inwestycyjna 1 emisji 82.13, 1 emisji serie 90.75, 2 emisji 82.75, Dolarowa 3 serie 41.50, Konsolidacyjna 1936 r. 68.25, Konwersyjna 1924 r. 70.25, Wewnętrzna Pożyczka Państwowa 1937 roku 65.13, L. Z. Państwowego Banku Rolnego 83.25 i 94.00, L. Z. j. Obl. Kom. Banku Gospodarstwa Krajowego (wszystkich emisji) 83.25, 94.00 i 81.00, Bud. 93.00, L. Z. (gwar.) Ziemskie w Warszawie 1924 r. wartości kuponu 92.18, Ziemskie w Warszawie 5 serii 65.25, 6 serii 53.00, m. Warszawy 73.00, m. Warszawy dawne 77.25, 1933 r. 73.00, m. Częstochowy 1933 r. 62.75, m. Lublina 1933 r. 61.00

AKCJE NIEJEDNOLICIE.

Na zebraniu giełdy akcyjnej panował nastrój zmieszany. Przedmiotem transakcji oficjalnych było pięć gatunków papierów dywidendowych. Bank Polski 117.50, Węgiel 28.00, Ostrowiec serie B 54.00, Starachowice 37.00, Żyrardów 56.50

GIEŁDA ZBOŻOWA.

WARSZAWA, 20.5. — Uroczysta cedula giełdy zbożowej — towarowej w Warszawie.
Pszemica czerwona szklista 28.50 — 29.00, jednolita 28.50 — 29.00, zbierana 28.00 — 28.50, żyto 1 stand. 21.75 — 22.00, mąka pszenna gat. I wyc. 30-proc. 43.00 — 45.50, 50-proc. 40.00 — 42.50, mąka pszenna pastwana 16.50 — 17.50, mąka żytnia gat. I 50-proc. 32.00 — 32.75, 65-proc. 29.75 — 30.25, mąka żytnia razowa 95-proc. 23.50 — 24.25
POZNAŃ, 20.5. — Uroczysta cedula giełdy zbożowej — towarowej w Poznaniu.
Ceny orientacyjne: pszenica 25.25 — 25.75, żyto 20.00 — 20.25, mąka pszenna gat. I wyc. 30-proc. 44.00 — 45.00, 50-proc. 41.00 — 42.00, mąka żytnia gat. I 50-proc. 29.75 — 30.75, 65-proc. 28.25 — 29.25

Co nas po pracy rozweseli?

CASINO: — Złazdkiem.
CORSO: — Tajemnicze promienie.
Mordercy na olimpiadzie.
EUROPA: — Prawda zwycięża.
GRAND KINO — Wrzos.
JAR: — Na scenie: Ach! co za nogi!
Na ekranie: Wielki plan.
METRO: — Małżeństwo z pozoru.
MIRAZ: — Strzelec z Bengali.
MIMOZA: — Lew dżunglii.
OSWIATOWE: — „Jei obrońcy” i „Dom nr. 57”.
PALACE: — Linia Maginota.
PRZEDWIOŚNIE — Moje szczęście ty.
RAKIETA: — Narzeczona z przypadku.
RIALTO: — Dziewczyna szuka miłości.
SLONCE: — „Jei obrońcy” i „Dom nr. 57”.
STYLOWY: — Miasto Anatol.
TON — Wzgardzona.
URANIA: — I. Obrońcy Rio Grande.
II. Ich stu i ona jedna.
ZACHĘTA — I. Pasteur. II. Blond Car men.

Jutro na obiad:

Zupa grochowa z grzankami, wątróbka cieleca z kartofelkami, sałata, kompot z rabarbaru.

WINSZUJEMY

Jutro. Andrzejowi.
Wschód słońca 3.33.
Zachód słońca 19.32.
Długość dnia 15.59.
Przybyło dnia 8.59.
Tydzień 21.

Ciekawe fragmenty ze sprawozdania
Tow. Krzewienia Kultury Fizycznej Kobiet.

Odbyło się posiedzenie rady Tow. Krzewienia Kultury Fizycznej Kobiet.
Obradom przewodniczyła przewodnicząca rady i zarządu głównego p. Maria Miłobędzka. Przedstawiono główny sprawozdanie z działalności zarządu głównego i komisji rewizyjnej zostały przyjęte jednogłośnie, jednogłośnie też wybrano skład nowego zarządu z dotychczasową przewodniczącą p. Marią Miłobędzką na czele.

Ze sprawozdania z działalności Tow. Krzewienia Kultury Fizycznej Kobiet za rok ubiegły wyjmujemy następujące ciekawsze fragmenty:

Zorganizowano letnie obozy dla inteligencji pracującej w Cichocinie, Truskawcu, Ostrowiu nad morzem, Beremianach nad Dniestrem oraz dla kobiet pracujących fizycznie — w Ostrowiu i Strzyżewie. Obozy te miały charakter sportowo — wypoczynkowy. Nadto odbyły się obozy o charakterze specjalnym, a mianowicie: w Karpach wschodnie — oboz wędrowny, na Wileńszczyźnie — wędrowny kajakowy, w Tatrach — wędrowny górski, oraz nad jeziorami Narocz oboz sportowy wodny.

W okresie ubiegłej zimy towarzystwo zorganizowało szereg obozów narciarskich: w Kryniei, Zakopanem, w Głębiu koło Wisły i w Karpach wschodnich.

W celach doświadczalnych zorganizowano w Cichocinie oboz dla matek z dziećmi. Przedstawicielki Towarzystwa biorą udział w komisji wczasów przy Ministerstwie Opieki Społecznej.

W normalnym toku swych prac oddziały lokalne Towarzystwa organizują na swoich terenach ośrodki WF, prowadząc zespoły gimnastyki, gier, pływania, lekkoatletyki, łyżwiarstwa, narciarstwa i t.p.

Poza tym oddziały prowadzą propagandową akcję WF dla rzemieślniczej, ekspedientek, pracowników domowych, wykorzystując po temu różnego rodzaju świetlice.

W akcji obozowej Towarzystwa na szczególną uwagę zasługują pionierskie obozy letnie dla pracowników domowych, oraz od lat kilku prowadzona akcja obozów dla robotnic.

W ramach święta WF i PW, organizowanego przez Miejski Komitet WF i PW w Łodzi odbędą się w dniach 25 i 26 bm. na nowym boisku SKS-u przy ulicy Napiórkińskiego 99, trójmecz szczyptniaka męskiego: Poznań — Warszawa — Łódź, zaś w dniu 26 mecz szczyptniaka żeńskiego: Łódź — Warszawa.

W związku z tym zostały ustalone reprezentacje Łodzi. W szczyptniaku męskim przedstawia się następująco: Kot, Defiński, Skóra (TUR), Stanikowski (Zjedn.), Żurawski (TUR), Kaziemierczak (HKS), Bak (HKS), Sakwa (IKP), Smolarek (Wima), Kurański (TUR) i Sobczak (TUR). Reprezentacja Łodzi przeciwko Warszawie, opierać się będzie niemal wyłącznie na graczach LKS-u a mianowicie: Gruch II, Kowalewski, Zieliński, Raczyski, Kuch, Fliser, Bujnowicz, Grubert I, Zaleski Witk (wszyscy z LKS-u), Dominik (IKP) i Rybowalski (HKS). Reprezentacja szczyptniaka żeńskiego na mecz z Warszawą przedstawia się następująco: Ozdobianka (IKP), Gałz kówna (HKS), Nawrocka (IKP), Wilmańska (HKS), Cichońska II (HKS), Stepińska (Wi ma), Gruszczyńska (IKP), Głazowska (IKP), Janicka (IKP), Żelazka II (HKS), Stepińska na (IKP), Noskiewiczowa (LKS) i Żelazka II (HKS).

Zawody szczyptniaka Łodzi z Warszawą rozgrywane są o nagrody prezydentów tych miast: w szczyptniaku żeńskiego o nagrodę prezydenta m. Łodzi Godlewskiego, szczyptniaka męskiego — o nagrodę prezydenta m. Warszawy — Starzyńskiego.

Dziś, w piątek, odbędzie się w lokalu

Jutro, w sobotę, do poboru głównego rocznika 1917 stawiać się winni: przed komisją porową Nr. 1 przy ul. Ogrodowej 34, meczownicy zamieszkał na terenie 5-go komisariatu, o nazwiskach na literę A, B, zaś przed komisją poborową Nr. 2 przy Al. Kościuski 19 meczownicy zamieszkał na terenie 7-go komisariatu, o nazwiskach na literę H, I, J, K.

Poborowi winni posiadać przy sobie dowody osobiste lub inne dokumenty, stwierdzające tożsamość osoby, karty rejestracyjne oraz zaświadczenia stwierdzające zawód i wykształcenie.

Wyjazd do Pabianic w niedzielę, dnia 22 maja 1938 r. — zbiórka na placu Reymonta o godz. 7-ej rano.

W związku z meczem lekkoatletycznym Polska — Francja, wielki sezon lekkoatletyczny został otworzony we Francji w ostatnią niedzielę. Przed meczem Polska — Francja musi myśleć o obserwacji formy naszych rywali.

Znawca lekkiej atletyki francuskiej i niedługo sławny olimpijczyk — Geo André pisze: „Mając w szeregu Rocharda, Joye i Goix, możemy mieć zaufanie”.

Rochard w tym roku będzie mógł walczyć z powodzeniem o odzyskanie tytułu mistrza Europy na 5,000 m. Joye jest w stanie zwyciężyć najlepszych płotkarzy Europy, a Goix niewątpliwie odegra pierwsze skrzypce wśród średniostansowców na starym łądzu.

Czas Joye na 400 m. przez płotki — 54,2 jak na pierwszy start jest wspaniały. Można by się nawet obawiać, że jak na początek sezonu, nasz płotkarz jest w zbyt wysokiej formie. Doświadczenie jednak wskazuje, że obawy są

plonne. Joye jest bardzo doświadczonym zawodnikiem i niewątpliwie dobrze wyuczone są najwęższe formy na najważniejsze mecze lekkoatletyczne.

Rochard, który pobł rekord na dwie mile biegając w czasie 9:19 — oświadczył: „Czuje się w tym sezonie doskonale, dużo lepiej niż ubiegłego roku. Będę nadal trenował bardzo ostrożnie tylko na krótkich dystansach (2,000 m). Być może, że pobię raz lub dwa na 4 km. Jestem pewny, że na meczu Polska — Francja osiągnę szczytową formę.”

Francuzi jednak ustępują zdecydowanie Polakom w rzutach. Zresztą, czy nasi reprezentanci nie osiągną swych szczytowych wyników, wobec których Francuzi okażą się beznadziejni?

Trudno w tej chwili zdecydować. Wyjaśnijmy sprawę przynajmniej w znacznym stopniu wyniki zawodów eliminacyjnych w dniu 22 maja w Łodzi.

Podzielił najzupełniej powyższe stanowisko. Zresztą nie ma obawy, aby poza „dyplomatami” zabrakło na starcie zawodów w Łodzi, którekolwiek z zapowiedzianych lekkoatletów.

Tym więcej, że dziś zupełnie nieoczekiwanie cały szereg młodych utalentowanych sił może w dniu 22 bm. zdobyć... kosztując reprezentanta Polski

W ramach święta WF i PW, organizowanego przez Miejski Komitet WF i PW w Łodzi odbędą się w dniach 25 i 26 bm. na nowym boisku SKS-u przy ulicy Napiórkińskiego 99, trójmecz szczyptniaka męskiego: Poznań — Warszawa — Łódź, zaś w dniu 26 mecz szczyptniaka żeńskiego: Łódź — Warszawa.

W związku z tym zostały ustalone reprezentacje Łodzi. W szczyptniaku męskim przedstawia się następująco: Kot, Defiński, Skóra (TUR), Stanikowski (Zjedn.), Żurawski (TUR), Kaziemierczak (HKS), Bak (HKS), Sakwa (IKP), Smolarek (Wima), Kurański (TUR) i Sobczak (TUR). Reprezentacja Łodzi przeciwko Warszawie, opierać się będzie niemal wyłącznie na graczach LKS-u a mianowicie: Gruch II, Kowalewski, Zieliński, Raczyski, Kuch, Fliser, Bujnowicz, Grubert I, Zaleski Witk (wszyscy z LKS-u), Dominik (IKP) i Rybowalski (HKS). Reprezentacja szczyptniaka żeńskiego na mecz z Warszawą przedstawia się następująco: Ozdobianka (IKP), Gałz kówna (HKS), Nawrocka (IKP), Wilmańska (HKS), Cichońska II (HKS), Stepińska (Wi ma), Gruszczyńska (IKP), Głazowska (IKP), Janicka (IKP), Żelazka II (HKS), Stepińska na (IKP), Noskiewiczowa (LKS) i Żelazka II (HKS).

Zawody szczyptniaka Łodzi z Warszawą rozgrywane są o nagrody prezydentów tych miast: w szczyptniaku żeńskiego o nagrodę prezydenta m. Łodzi Godlewskiego, szczyptniaka męskiego — o nagrodę prezydenta m. Warszawy — Starzyńskiego.

Dziś, w piątek, odbędzie się w lokalu

Jutro, w sobotę, do poboru głównego rocznika 1917 stawiać się winni: przed komisją porową Nr. 1 przy ul. Ogrodowej 34, meczownicy zamieszkał na terenie 5-go komisariatu, o nazwiskach na literę A, B, zaś przed komisją poborową Nr. 2 przy Al. Kościuski 19 meczownicy zamieszkał na terenie 7-go komisariatu, o nazwiskach na literę H, I, J, K.

Poborowi winni posiadać przy sobie dowody osobiste lub inne dokumenty, stwierdzające tożsamość osoby, karty rejestracyjne oraz zaświadczenia stwierdzające zawód i wykształcenie.

Wyjazd do Pabianic w niedzielę, dnia 22 maja 1938 r. — zbiórka na placu Reymonta o godz. 7-ej rano.

W związku z meczem lekkoatletycznym Polska — Francja, wielki sezon lekkoatletyczny został otworzony we Francji w ostatnią niedzielę. Przed meczem Polska — Francja musi myśleć o obserwacji formy naszych rywali.

Znawca lekkiej atletyki francuskiej i niedługo sławny olimpijczyk — Geo André pisze: „Mając w szeregu Rocharda, Joye i Goix, możemy mieć zaufanie”.

Rochard w tym roku będzie mógł walczyć z powodzeniem o odzyskanie tytułu mistrza Europy na 5,000 m. Joye jest w stanie zwyciężyć najlepszych płotkarzy Europy, a Goix niewątpliwie odegra pierwsze skrzypce wśród średniostansowców na starym łądzu.

Czas Joye na 400 m. przez płotki — 54,2 jak na pierwszy start jest wspaniały. Można by się nawet obawiać, że jak na początek sezonu, nasz płotkarz jest w zbyt wysokiej formie. Doświadczenie jednak wskazuje, że obawy są

plonne. Joye jest bardzo doświadczonym zawodnikiem i niewątpliwie dobrze wyuczone są najwęższe formy na najważniejsze mecze lekkoatletyczne.

Rochard, który pobł rekord na dwie mile biegając w czasie 9:19 — oświadczył: „Czuje się w tym sezonie doskonale, dużo lepiej niż ubiegłego roku. Będę nadal trenował bardzo ostrożnie tylko na krótkich dystansach (2,000 m). Być może, że pobię raz lub dwa na 4 km

ŚWIAT NA KLISZY FOTOGRAFICZNEJ.

Pierwsza plenarna sesja Rady Naczelnej O. Z. N.

Wczoraj rozpoczęła się w Warszawie pierwsza plenarna sesja Rady Naczelnej Obozu Zjedn. Narodowego. Po uroczystym nabożeństwie, odprawionym w kościele św. Aleksandra, członkowie Rady Naczelnej O.Z.N. z Szefem Obozu gen. Skwarczyńskim na czele, złożyli w Belwederze hołd pamięci Józefa Piłsudskiego. Na posiedzenie Rady Naczelnej w sali Oficerskiego Kasyna Garnizonowego przybył Premier gen. Składkowski, serdecznie powitany wśród entuzjazmu członków Rady przez Szefa Obozu. Następnie Rada Naczelna wybrała na wniosek komisji-matki prezydium Rady Naczelnej. Inaugurując obrady, Szef Obozu gen. Skwarczyński wygłosił obszernie przemówienie programowe, ustalające podstawy organizacyjne i ideologiczne i pracy realizacyjnej Obozu Zjednoczenia Narodowego.

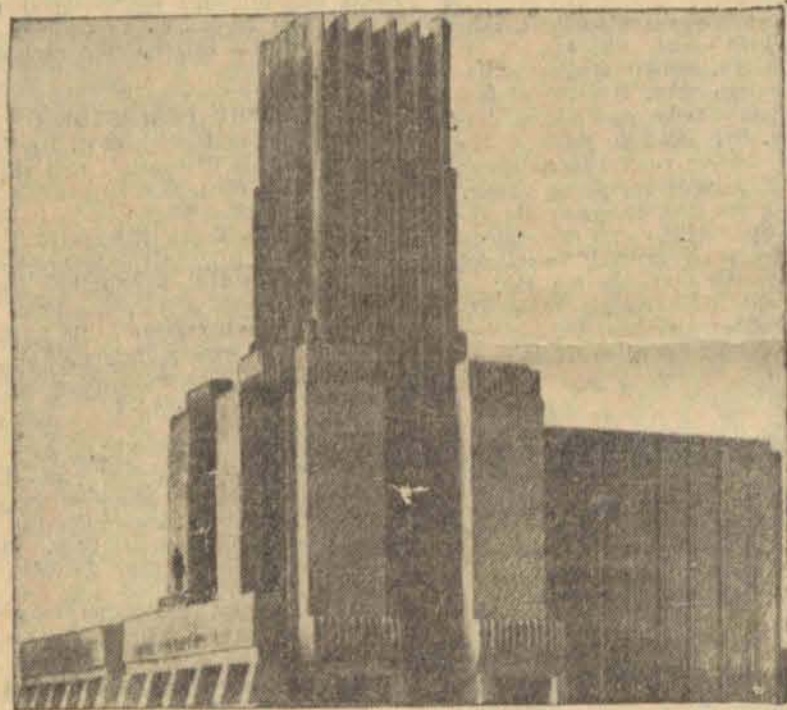

Moment złożenia wieńca na stopniach Belwederu w hołdzie Marszałkowi Józefowi Piłsudskiemu przez członków Rady Naczelnej O.Z.N. z gen. Skwarczyńskim na czele. Fragment z obrad Rady Naczelnej O.Z.N. w sali Oficerskiego Kasyna Garnizonowego. W pierwszym rzędzie, w gronie członków Rady Naczelnej siedzi Premier gen. Składkowski.

Moment przemówienia Szefa Obozu gen. Stanisława Skwarczyńskiego.

Świątynia pod wezwaniem Opatrzności Bożej

Projekt budowy świątyni pod wezwaniem Opatrzności Bożej, stanowiący votum narodowe, uchwalone przez Pierwszy Sejm Rzeczypospolitej po odzyskaniu Niepodległości Państwa, wszedł w stadium realizacyjne. Świątynia stanie w dzielnicy Marszałka Józefa Piłsudskiego. Reprodukujemy przyjęty przez Komitet Budowy projekt świątyni dzieło prof. Bohdana Pnińskiego.

Kupiony znaczek F.O.M.

tworzy miliony potrzebne na budowę —

polskich okrętów wojennych!

Wizyta patriarchy Mirona w Polsce.

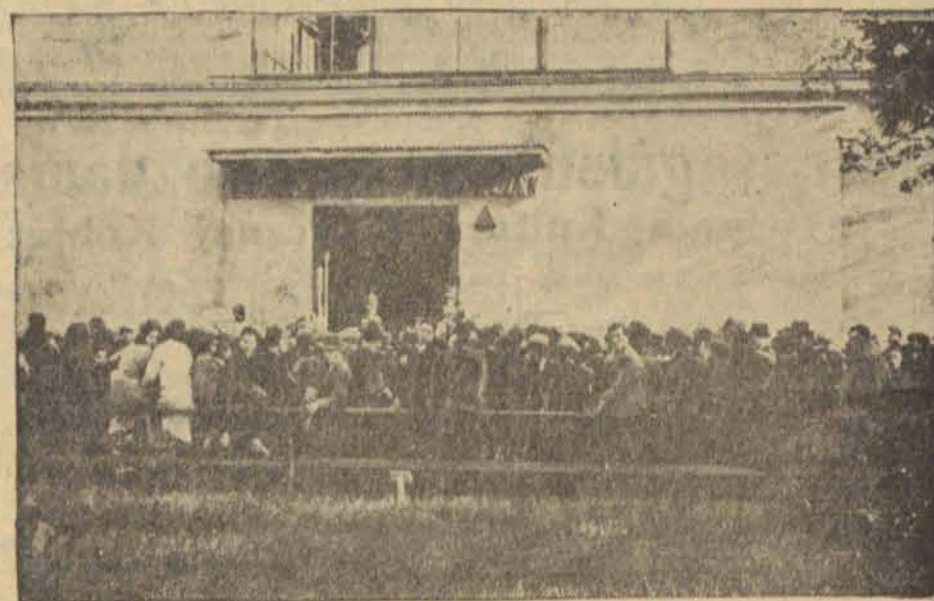

Dzisiaj przybywa do Warszawy patriarcha rumuński Miron, celem złożenia rewizyty Metropolii Dionizemu, który w roku ub. bawił w Rumunię. Patriarcha Miron pragnie równocześnie, jako premier rządu rumuńskiego skorzystać z okazji aby nawiązać osobiste stosunki z rządem polskim. Bogaty program pobytu patriarchy i premiera Rumunii w Polsce, przewiduje w ciągu trzech dni szereg wizyt oficjalnych, w tym audiencję u Pana Prezydenta R.P. na Zamku, uroczyste złożenie krzyża z kwiatami na grobie Nieznanego Żołnierza w Warszawie, oraz złożenie krzyża w krypcie pod Wieżą Srebrnych Dzwonów u sarkofagu Marszałka Józefa Piłsudskiego. 1) Patriarcha i premier Rumunii dr Miron Cristea. 2) — katedra Patriarchalna w Bukareszcie (zbudowana przez Konstantyna Serbana w 1654 r.).

Wystawa Higieniczna ZUS w Łodzi.

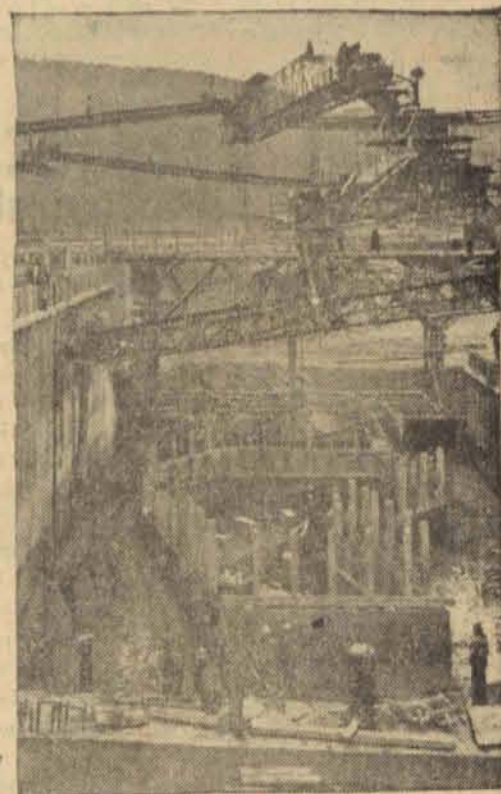
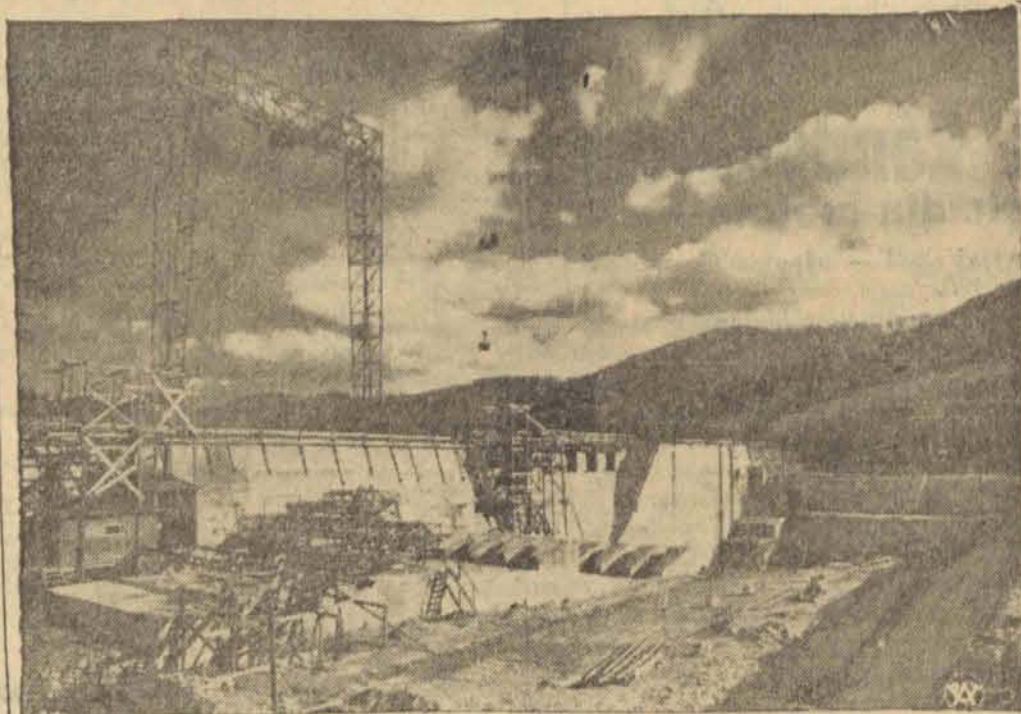

Wejście do kina, w którym wyświetlane są filmy z zakresu bezpieczeństwa pracy i organizacji obozów wypoczynkowych ZUS. dla młodzieży robotniczej nad morzem i w górach.

Wejście do pawilonu przeciwwenerycznego.

Największa w Polsce zapora wodna na Dunajcu w Rożnowie

Zdjęcia przedstawiają fragmenty z budowy gigantycznej zapory wodnej na Dunajcu w Rożnowie.

Po zmianie rządu na Węgrzech

Nowy premier Królestwa Węgier Béla Imrédy, przed mikrofonem radiowym, podczas wygłaszania przemówienia programowego do narodu węgierskiego.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound into a dark, possibly black, inner cover material. There is no text or other markings on the page.

Chcesz mieć zdrowe zęby? Nie pozwól próżnować szczęką! Należyte żucie zapobiega próchnicy.

Nowoczesny człowiek zbyt mało czy-
ni dla pielęgnacji zębów. Wiemy, że
ludzie posiadają zęby, albo że ich nie
mają wcale, gdyż właściwie obywają się
dziś doskonale bez zębów, nie będąc zmu-
szonymi do rozdrabniania pokarmów za
pomocą żucia i gryzienia, gdyż czyni się
to już w kuchni, przed podaniem pokar-
mów na stół. I w tym leży obecnie główny
powód zachorowań zębowych. Tak próch-
nica zębów, jak zanik żuwaczki zębów
oraz zniekształcenie szczęki — mają tu
swe podłoże. Człowiek zapomina, że tylko
organy czynne są zasilane dostatecznie,
przez krew, która dostarcza mu soków ży-
wotnych, które pomagają mu w zachowa-
niu odporności na zachorowania. Należy
więc gryźć pokarmy i to gryźć po obu stro-
nach szczęki. Tym sposobem zapobiegać
możemy tworzeniu się kamienia zębowego
i usunąć możemy bakterie. Szczególnie
przez jedzenie twardego owocu, jak jabłko
czy marchwi surowej i rzodkiewki.

Praca szczęki jest dziś o wiele mniej-
sza, niż na przykład w epoce kamiennej, w
której to czasie szczeka dolna, była o
wiele bardziej wyrobiona, a więc dłuższa
od szczęki górnej. Dziś natomiast dowodzi
to, że zbyt mało pracujemy obecnie szczękami,
jedząc pokarmy miękkie i pokrajane,
Zresztą pokarmy też były wówczas inne,
bogatsze w sole mineralne i witaminy,
które od najmłodszych lat dawały pew-
ność dobrych i trwałych zębów.

Długo czas sądzono, że zachorzenia zę-
bów powstają wskutek chemiczno — pas-
teryzacyjnych powodów, że szczególnie gnil-
ny stan zębów ma swój początek od pozo-
stawiania resztek pokarmowych po jedze-
niu między zębami. Resztki te starano się
usunąć za pomocą czyszczenia zębów.
Oczywiście nie miało to decydującego zna-
czenia, gdyż choroby zębów powstają na
innych drogach.

Tylko pełnowartościowe pokarmy i na-
leżne żucie zdolają gnić zęby — w
pewnym czasie pokonać. Nawet plombowa-
nie dziurawych zębów nie daje pewno-
ści, że ogniska ropne zanikły i nie są po-
wodem innych chorób.

Jeżeli pragniemy zapewnić zdrowe zę-
by naszym dzieciom i sami je zachować,
to winniśmy uczynić wszystko, aby dostar-
czyć tak dzieciom jak i sobie odpowiednie
pożywienie, które zawiera odpowiednią
ilość białka, tłuszczu, węglowodanów, so-
ków mineralnych, witamin i t.p. Jeżeli nie
ma w pożywieniu naszego choćby jednego
ważnego składnika, jakim np. jest wita-
mina D, tak bardzo konieczna do tworze-
nia zdrowych zębów, to jest to równie
złe, jak gdyby zachodził brak witaminy
C, który powoduje zanik łożysk zębnych.

Na skutek licznych prób, przedsięwzię-
tych przez lekarzy dentystów, obecna me-
dyцина zrozumiała, że tak gnić zęby,
jak i inne zachorowania ich, usunąć można
za pomocą dostarczenia organizmowi ra-
cjonalnego odżywienia, jak np. za pomo-

cą świeżego mleka, owocu (cytryny rów-
nież), jarzyn, tak ogrodników, jak i pol-
nych, wartościowego chleba, pokarmów
surowych i oczywiście nieco tłuszczów,
najlepiej oliwy czy oleju. Przy tym kładzie
się wagę tylko na doborowe jedzenie, nie
zepsute przez przemysł, nigdy zaś na zbyt
obfite jedzenie, bogate szczególnie w biał-
ko i tłuszcz. Nie zadziwia nas i to odkry-
cie, że działalność wewnętrznych gruczo-
łów ma wpływ na stan zębów, gdyż zęby
rosną, zasilane sokami i subtelnymi tkan-
kami, powoli aż stwardniają. Z drugiej
strony gruczoły mogą tylko wówczas do-

starzyć soków, jeżeli otrzymają ze swej
strony pomoc do sprawnego funkcjonowa-
nia.

I tak w wielkim gospodarstwie organiz-
mu jeden narząd potrzebny jest do funk-
cjonowania drugiego i wszystkie one czer-
pią życie z zastawionego hojnie ręką mat-
ki natury stołu biesiadnego, która tylko
wówczas pozwala na niszczenie naszych
zębów, jeżeli człowiek — przywykły do
mechanicznego myślenia i postępowania
— żywotne soki zatraci, czy też zepsuje
ich życiodajną działalność.

Ulgi podatkowe dla żonatych wprowadził rząd brytyjski.

Niedługo nie warto będzie być kawale-
rem. Zanoszą się bowiem na to, że ludzi
kochających wolność i niezależność zru-
nują podatki. Oto już Platon w starożytnej
Grecji żądał karania nieżonatych mężczyzn
domagając się, aby każdy kawaler, który
ukończył 35 lat, płacił do kasy państwowej
koszt utrzymania żony. Żądania Platona
wówczas jednak nie uwzględniono.

Podatek od kawalerów wypłynął znów
w roku dopiero 1695, tym razem w Anglii.
Każdy nieżonaty mężczyzna musiał wtedy
płacić pewną sumę do skarbu państwa na
rzecz wojny z Francją. Dzisiaj mężczyźni
żonaci mają w Anglii pewne ulgi podatkowe,
co już jest oczywiście pośrednim ob-
ciążeniem kawalerów.

W Serbii, Bułgarii i Grecji kawalerstwo
uchodzi za coś niehonorowego. Mężczyzna
który skończył dwadzieścia lat i nie ma
żony, uważany jest za starego. Jawny już po-
datek istnieje od 25 lat w Argentynie. Tu-
taj kawaler, który ukończył 20 rok życia,
musi płacić haracz. Wysokość podatku
wzrasta stale aż do 75 roku życia. Potem
starszków zwalnia się od daniny.

W Europie pierwszym krajem, który
oficjalnie wprowadził podatek od kawale-
rów, były Włochy. Wprowadzono go w
1926 roku. Obecnie znów rada ministrów
uchwaliła nie powoływać nieżonatych na
ważniejsze stanowiska w państwie. W
Niemczech żyje pięć milionów kawalerów,
z czego cztery miliony w najlepszym wie-
ku, bo około 30 lat życia. Dzięki jednak zna-
nym zarządzeniom rządu Trzeciej Rzeszy
cyfra ta znacznie ostatnio zmniejszyła się.

A w Polsce? Tendencje do ogranicze-

PODSŁUCHANE WYJAŚNIENIE.

Mały chłopiec pochwylił puderniczkę
swej matki i zaczął pudrować sobie twarz.
— Nie rób tego — powiedziała do nie-
go pięcioletnia siostrzyczka — tylko ko-
biety mogą się pudrować, mężczyźni mu-
szą się myć.

10 funtów złota grzywny za wyrób... kaszanki.

Pod koniec IX wieku ukazał się dekret
cesarza bizantyjskiego Leona IV, wymie-
rzony przeciwko osobom, spożywającym
kiszkę kaszaną. Ów ciekawy dokument
brzmiał, jak następuje:

„Doniesiono nam, że ludzie taki napadli
narów, że w części dla obżarstwa zanie-
niają krew na potrawę, celem jej spoży-
wania. Doniesiono nam zatem, że są tacy,
którzy krew, w pomieszczeniu z innymi ja-
dalnymi produktami, kładą w trzewia
zwierzęce, niby w worki i w ten sposób
spożywają. Dłużej tego nie ścierpimy i nie-

pozwolimy, aby honor naszego rządu był
znieważony tak ohydny wynalazkiem, je-
dynie dla dogadzania obżarstwu żarłocz-
nych ludzi. Kto krew miesza z potrawami,
czy sprzedaje, ciężko ma być karany, a na
znak utraty czci ma być golony na głowie
aż do samej skóry.

Także zarządców miast surowo karać
będziemy, albowiem oni przez nieudolność
w zarządzie doprowadzają do takiego nad-
życia wstrętnego. Za opieszałość tę win-
ni płacić będą po 10 funtów złota.

Fotoreporter w przebraniu czyszciciela KARIERA BIURALISTY.

„Nikt nie zna mojej twarzy tak dobrze,
jak ten człowiek”. Tak mówi często Hitler
o pewnym krępym, niskim języczku, któ-
ry od 12-tych lat towarzyszy mu wszędzie
jak nieodstępny cień i należy też do swity
„Führera” we Włoszech.

Nazywa się Henryk Hoffmann, był nie-
gdyś skromnym biuralistą, potem pomo-
cnikiem drogerzysty, aż w końcu został —
fotografem przybojnym Hitlera. Hoffmann
ma dziś w Trzeciej Rzeszy monopol na
zdjęcia dyktatora.

Liczne fotografie Hitlera, które ukazu-
ją się we wszystkich gazetach na kuli ziem-
skiej pochodzą niemal wyłącznie od Hof-
manna i sztabu jego współpracowników.

B. biuralista jest dziś dyrektorem i współ-
właścicielem wielkiej agencji fotograficz-
nej „Presse-Illustrationen Hoffmann”, któ-
ra przynosi mu olbrzymie dochody. Mają-
tek Hoffmanna szacują na kilka milionów
marek. (Jego córka jest żoną przywódcy
młodzieży narodowo-socjalistycznej Baldu-
ra von Schiracha).

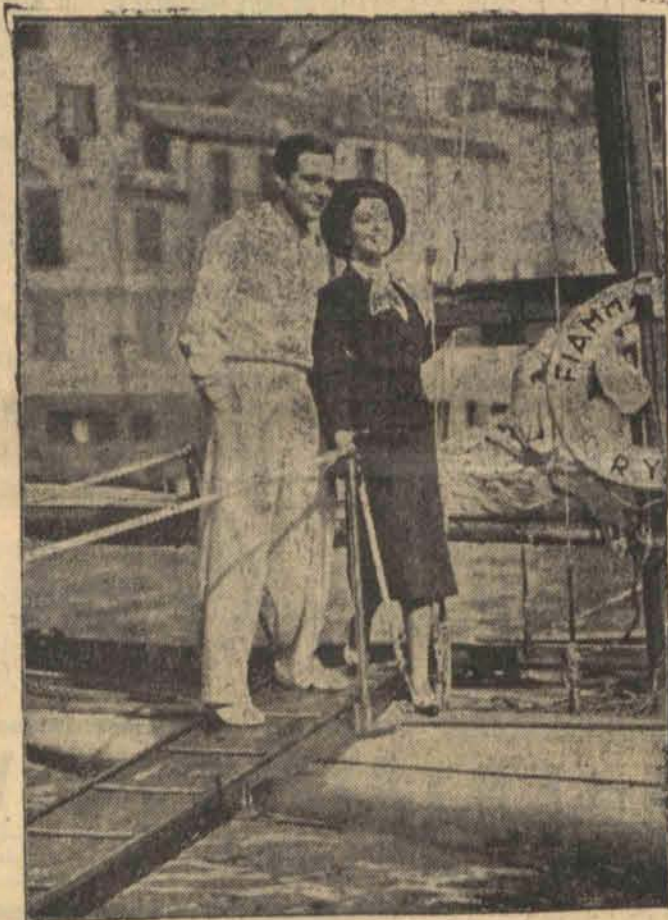
Nie każdy fotoreporter zrobił tak wspe-
niałą karierę, jak Hoffmann. Zawód ludzi
kamery jest ciężki i niebezpieczny, a za-
robki są stosunkowo skromne. Szereg ciek-
awych informacji na ten temat zawiera-
ją wydane właśnie ostatnio pamiętniki
znanego fotoreportera angielskiego Barta
Garaya. Fotografował on w ciągu kilkun-
astu ostatnich lat wielu wybitnych mężów
stanu i kilku monarchów.

Miał zawsze w tej dziedzinie wielkie
powodzenie, udawały mu się nieraz najbar-
dziej ryzykowne eskapady fotoreporterskie
ale po dziś dzień nie mógł zrealizować
dwu rzeczy, o których marzył już od lat:
mimo licznych starań nie udało mu się do-
konać zdjęć z życia prywatnego Mussoli-
niego w willi Torlonia i z życia prywatne-
go Greta Garbo w Hollywood. Spośród
innych wybitnych fotoreporterów należy
wymienić m. E. Lythe'a, fotografa przybo-
jnego króla angielskiego. Fotografował
on już niezliczoną ilość razy monarchę, a
ponadto nauczył go fotografii i dziś może
być dumny ze swego królewskiego ucznia,
którego zdjęcia zdobywają nagrody na wy-
stawach fotografii amatorskiej.

Powinnością wielu dyplomatów był
znany fotoreporter, niemiecki dr Eryk Sa-
lomon, który wstąpił się przed laty nie-
zwykłym trickiem, zastósowanym wobec
ówczesnego kanclerza Brüninga. Na sesji
Ligi Narodów w Genewie odbywała się pe-
wnego dnia w pokoju hotelowym Brüninga
poufna konferencja kanclerza z dyploma-
tami angielskimi.

Brüning, który nie lubi fotoreporterów
i niejednokrotnie odprawiał z kwitkiem dra
Salomona, ujrzał następnego dnia w jed-
nym z dzienników zdjęcie z owej narady
w hotelu. Dopiero po pewnym czasie o-
kazało się, że sprytny fotoreporter przys-
tąpił do okna Brüninga drabinę i wszedłszy
na nią w przebraniu czyszciciela okien do-
konał zdjęcia.

Urlop na Riwieze.

Znana para artystów Jenny Jugo i Gustaw Fröhlich spędzają swój urlop na Riwierze.

Concordia MERREL

Jacqueline i miłość

Jacqueline stała oniemiała, czując, że gorąca fala krwi
uderza jej do twarzy.

Duan nagle roześmiał się i wstał.

— A teraz kąpiel, świeża bielizna i śniadanie! — za-
wołał wesoło ze studentkim humorem i poszedł rozsunąć
story. Do pokoju wpłynęło jasne światło nowego dnia.

Spotkali się przy drugim śniadaniu.

— Odpoczęłaś? — był jego pierwsze słowa.

— Spałam do południa.

— To doskonale.

Chwilę jadt w milczeniu.

— Czy wczoraj ci dziękowałem? — zapytał nagle.

— Słowami — nie, ale słowa są sztywne i martwe.

Ale dziękowałeś i tak, o ile na to zasłużyłam. Więcej nie
żadam.

— Jakże to?

— Dales mi poznać, że — wyświadczyłam ci przy-
sługę.

— Więc jesteś zadowolona?

— Bardzo.

Nie spuszczał z niej oczu.

— A gdybym cię poprosił o nową przysługę?

— O co chodzi?

— Miałem depeszę od lady Penrose, żony króla żela-
za. Chce odwiedzić dziś po południu moje dzieci. Inte-
resuje się kliniką... Dala na początek dużą sumę... Czy-
byś się nie zgodziła mnie zastąpić? Oprować ją po
salach, przyjąć jako honorowego gościa?

Jacqueline nie odpowiedziała od razu. Wpierw zapy-
tała:

— Henryku, czy ta klinika dla dzieci to także w twoim
przekonaniu dowód bżika?

Duan zacerwienił się lekko.

— Al nie mówiłem ci o tym?

— Chyba nie.

Spotkali się oczami, jej spoglądały przyjaźnie; za-
śmiał się lekko.

— Wiesz, Jackie, spróbuję ci odtąd mówić wszyst-
ko — mówił powoli. — Nie zanudzisz się?

— Spróbuj tylko.

— Może spróbuję. Zastanowię się.

— Chciałabym, żebyś zaczął od jednej rzeczy — na
której mi ogromnie zależy — odpowiedziała nie spu-
szczając z niego oczu.

— Jakaż to rzecz?

Spodziewał się wielu pytań: o Alistaira Kay'a, o od-
krycie profesora Milsoma, o ciek, o powody swej ta-
jemniczości. Był przygotowany. Lecz to pytanie, które
usłyszał, zaskoczyło go.

— Powiedz mi, kiedy ty jesteś sobą: czy w tej chwi-
li, taki miły i dobry, czy jak czasami...

Zawahała się.

— Ja — miły? Dziwne mi zadajesz pytania, Jackie.

Niby o co ci chodzi?

— Chcę wiedzieć, co o tobie myślisz.

— To nie wiesz?

— Nie.

— Myślałem, że dawno już wyrobiłaś sobie o mnie
zdanie.

— Może teraz widzę, że się omyliłam.

Chwilę milczał. Wreszcie zapytał:

— Po co o mnie myślisz?

— Nie mogę nie myśleć.

— Czyżby?

— No, jakże...

Pauza.

Koniszi powiada — wyrwała się Jacqueline — że
zachwalasz wesołość.

— Koniszi... — zdumiał się.

— Mówił jeszcze, że sam nie masz czasu na weso-
łość, więc troszczysz się, żeby inni byli weseli. Powie-
dział to, bo opowiadał mi o tej klinice dla dzieci umyślo-
wo chorych...

— To on ci o tym powiedział?

— Tak, mówił jeszcze, że czasem zabierasz go z so-
bą, żeby dzieci miały uciechę... Mnie nigdy nie zabierałeś.

— Tak, ale prosiłem cię o to tylko co. Niestety! na-
wet nie raczyłaś odpowiedzieć — odpowiedział szybko,
z żartobliwym błyskiem oczu i drgnieniem uśmiechu na
ustach.

— Nie, nie raczyłam — roześmiała się. — Zaczęłam
mówić o czym innym i zapomniałam...

— No, więc pojedziesz ze mną?

— Naturalnie... Wyrzeknę się kawy... Biegnę się
ubrać.

— Dobrze. Zaczekam. Zabiorę cię autem.

Jacqueline pobiegła na górę. Była dziwnie szczęśli-
wa. Szczęście opromieniało twarz, czyniąc ją tym pięk-
niejszą.

Duan, ujrawszy ją tak przeobrażoną, chrząknął, że-
by pokryć wzruszenie.